

అద్భుతదీపం

చీనాచేశంలాని ఒక మహానగరంలో పూర్వం ముస్తఫా అనే దర్జీ ఒకడుండేవాడు. ఆయన చాలా బీదవాడు. రోజుల్లా శ్రమపడినా తన సంపాదనతో తన భార్యనూ కుమారుణ్ణి పోషించలేకపోయే వాడు.

ముస్తఫా కొడుకుపేరు ఆలాదీన్. వాడు అపరిమితమైన సోమరి. దానికితోడు వాడికి కాస్తయినా లక్ష్యంలేదు. తలిదండ్రుల మాట కొంచెమైనా వినేవాడుకాదు. వాడు తెల్ల వారుతూనే బయటికి వెళ్ళేవాడు. రోజుల్లా తనలాటి సోమరి పిల్లలను వెంటవేసుకుని ఏడుల్లోనూ, మైదానాల్లోనూ ఆటలాడేవాడు.

ఆలాదీన్ కు పని నేర్చుకునే వయసు రాగానే వాడి తండ్రి వాణ్ణి తన దుకానానికి

తీసుకుపోయి, మాదితో కుట్టటం నేర్పాడు. కాని వాడు కుదురుగా కూచుని పనిచేసే లాగు చెయ్యటం తండ్రివల్ల కాలేదు. తండ్రి కాస్త కనుదాటు అయితే చాలు, బయటికి పారుకుని ఇక ఆ రోజుల్లా కనపడేవాడు కాదు. ముస్తఫా కొట్టిచూశాడు. కాని ఆలా దీన్ చాలా మొండిఘటం. చివరకు, చేసేది లేక, ముస్తఫా తన కొడుకును వదిలేసి తీసుకున్నాడు. నగం వాణ్ణిగురించిన మనో వ్యాధితోనే ముస్తఫా మంచంపట్టి, కొద్ది నెలలు తీసుకుని చనిపోయాడు.

తండ్రి పోయాక ఆలాదీన్ కు బొత్తిగా అదుపూ, అజ్ఞా లేకుండాపోయింది. ఇప్పుడు వాడు రోజుల్లా ఏడుల్లోనే గడుపుతూ, తన

యాయాడు పిల్లలను వెంటవేసుకు తిరగ సాగాడు. పదిహేనేళ్లు నిండినదాకా వాడి జీవితం అలాగే గడిచింది.

తన భర్త పోగానే ఆయన దుకాణం తన కొడుకుకు పనికిరాదు గనక దాన్ని ఆమ్మేని, అలాదీన్ తల్లి నూలు వడికి అంతో ఇంతో సంపాదిస్తూ దానితో తనకొడుకును పోషిస్తూ వచ్చింది. తల్లి తన కోసం కష్టపడుతున్న దన్ను జ్ఞానమైనా తెకుండా అలాదీన్ అస్తమానం అటలలో గడుపుతూండేవాడు.

ఒకనాడు అలాదీన్ తనయాయాడు పిల్లలతో కలిసి విధిలో అడుతూండగా ఆ దారిని వెళ్లే ఒక మనిషి అగి అతణ్ణి పరీక్షిగా చూశాడు.

ఈ మనిషి అప్రికాణంధంలోని మొరారో దేశంనుంచి వచ్చిన ఒక మూరబాతివాడు. ఆయన ఒక గొప్ప మాంత్రికుడుకూడా. కాస్సేపు అలాదీన్ ను పరీక్షించి, ఆ కుర్ర వాడు తన పనికి ఉపయోగపడతాడని నిశ్చయించుకుని, ఆ మాంత్రికుడు అలాదీన్ స్నేహితులద్వారా అలాదీన్ పేరూ, ఇతర వివరాలూ తెలుసుకున్నాడు.

తరవాత ఆయన అలాదీన్ ను సమీపించి, “నాయనా, నువ్వు ముస్తఫా అనే చర్మికి కొడుకువుకాదా?” అని అడిగాడు.

“అవునండీ. ఆయన పోయి చాలాకాల మయింది,” అన్నాడు అలాదీన్.

ఈమాట వినగానే మాంత్రికుడు అలాదీన్ ను కొగలించుకుని, చెంపలమీద ముద్దు పెట్టుకుని, భోరున కన్నీరు కార్చసాగాడు.

“ఎందుకంటి ఎదుస్తున్నారా? మీకు మా నాన్న తెలుసా?” అని అలాదీన్ మాంత్రికుణ్ణి అడిగాడు.

“ఎంతమాట అడిగావురా, నాయనా? నా సొంత అన్న చచ్చిపోయాడని వినేసరికి ఎదువురాదా మరి? ఎన్నో ఏళ్లుగా దూర దేశాలలో సందారంచేసి మా అన్నను ఒక్క సారి కళ్ల జూతామని నేనువస్తే, నువ్వేమో ఆయన పోయినాడంటివి! అయితే నిన్ను

చూడగానే మా అన్న కొడుకువని పోల్చు కున్నాను నుమా. మీ నాన్న కింకా పెళ్లి కాకమునుపే, అంటే నలభైవిళ్ల క్రితం, నేను దేశంవదలి వెళ్లాను. అయినా నిన్ను చూడగానే అచ్చు మా అన్నను చూచినట్టే అయింది. నాకిక సుపుతప్ప ప్రపంచంలో ఇంకెవరూ లేరు. నిన్ను చూచుకుని మా అన్నను చూచినట్టే సంతోషిస్తాను!” అంటూ మాంత్రికుడు పది బంగారు నాణాలు తీసి అలాదీన్ చేతిలో పెట్టి, “ఈ డబ్బు మీ అమ్మకియ్యి. నేను దేశంలోకి వచ్చాననీ, అవిడను అడిగాననీ చెప్పి, ఏం? నేను రేపు మీ యింటికి వచ్చి అవిడను పరామర్శిస్తాను; మా అన్న ఈడిన ఇల్లు చూచి సంతోషిస్తాను,” అన్నాడు.

మాంత్రికుడిచ్చిన సొమ్ము చూడగానే అలాదీన్ కు పరమానందమయింది. భోజనం వేళకుగాని ఇల్లు చేరనివాడు, ఆ రోజు ముందుగానే ఇంటికి పరిగెత్తి, “అమ్మా, దూరదేశంనుంచి చిన్నాయనవచ్చాడే! రేపు నిన్ను చూడ వస్తాట్ట!” అన్నాడు.

“నీకేమైనా మతి చెడిందిద్రా, నాయనా? నీకు చిన్నాయన ఎవరున్నారా? మీ నాన్నకు అన్నదమ్ము లేవరూ లేకుగా?” అన్నది తల్లి.

“బాగా చెప్పావులేవమ్మా. ఆయన నా చిన్నాయన. నన్ను దగ్గిరికి తీసుకుని ముద్దు చేశాడు. నాన్న చచ్చిపోయాడంటే విడిచాడు. తాను వచ్చిన సంగతి నీతో చెప్పమన్నాడుకూడా!” అన్నాడు అలాదీన్.

మర్నాడు ఈదయమే మాంత్రికుడు అలాదీన్ కేసం వెతుకుతూ నగరపు విడుల వెంట బయలుదేరాడు. కొంతసేపు ఆ వీధి ఈ వీధి తిరిగినమీదట ఆయనకు ఒకచోట అలాదీన్, అతని స్నేహితులూ కనిపించారు. మాంత్రికుడు అలాదీన్ ను మళ్లీ దగ్గిరికి తీసుకుని ముద్దుపెట్టుకుని, రెండు బంగారు నాణాలు చోడి చేతిలో పెట్టి, “ఇవి తీసుకు

పోయి మీ ఆమ్మకియ్యి. ఆ వసర మైన పస్తువులన్నీ కొని వంటచేసి సిద్ధంగా ఉంచును. ఈ రాత్రికి నేను బోజనానికి వస్తున్నానని చెప్పు. అన్నట్టు, మీ ఇంటికి దారి చూపించు,” అన్నాడు.

అలాదీన్ అలాగేనని మాంత్రికుడికి తన ఇంటిదారి, గుర్తుచూ చెప్పి, రెండు బంగారు నాణాల్నా తీసుకుని తల్లిపద్దకు మరిగెత్తివెళ్లి, “అమ్మా, చిన్నాయన సాయంకాలం మనింటికి బోజనానికి వస్తున్నాడు!” అని చెప్పాడు.

తల్లి ఆవృటికప్పుడే బయలుదేరి బజారుకు వెళ్లి వంటసామగ్రి ఏమేమి కావాలో అదంతా కొనుక్కు వచ్చింది. ఆ పేద

కొంపలో వంటపాత్రలకుకూడా కరువే, అందుచేత అవిడ ఇరుగుపొరుగు ఇళ్లనుంచి పాత్రసామాను ఆరువు తెచ్చుకుని, వంట పాత్రంభించింది.

చీకటి పడింది. అలాదీన్ తో తల్లి, “వంట పూర్తి అయింది, నాయనా! ఒకవేళ మీ చిన్నాయనకు మనింటిదారి తెలుసా, తెలిదే, నువ్వు నాకోసం బయలుదేరి పోతావా ఏమిటి?” అన్నది.

అలాదీన్ బయటికి పోవటానికి నిద్దమవుతుండగా వాకిలి తలుపు తట్టిన చప్పుడయింది. అలాదీన్ వెళ్లి తలుపు తీశాడు, మాంత్రికుడు బోలెడన్ని పళ్లూ ఫలాల్నా,

పానీయాలూ కూలివాడిచేత వట్టించుకుని లోపలికి వచ్చాడు.

మాంత్రికుడు కూలివాణ్ణి పంపేసి అలా దీన్ తల్లిని పలికరించాడు. తరవాత ఆయన గుడ్లనిక్కు సంప్రకుంటూ, “మా అన్నగారు ఎక్కడ కూచునేవారో దయచేసి చూపిస్తారా, వదినెగారూ?” అని అడిగాడు.

అలాదీన్ తల్లి మాంత్రికుడికి ముస్తపా కూచుంటూ ఉండిన స్థలం చూపింది. వెంటనే మాంత్రికుడు అ స్థలందగ్గర మోకరిల్లి, దణ్ణంపెట్టి, కళ్లను అడ్డుకుని, కంటి వెంట నీరుకారుస్తూ, “అయ్యో, అన్నా! నేను ఎంత పాపంచేశానో, నువ్వు బతికుండగా

రాలేకపోయాను, ఎంత అభాగ్యుణ్ణి!” అని ఒక శోకంపెట్టాడు.

“నువ్వు అచోటులోనే కూర్చోనాయనా!” అన్నది అలాదీన్ తల్లి.

“లేదు. నేను అక్కడకూచోను! మీరేమి అనుకోకుండా ఉంటే దానికెదురుగా కూచుంటాను. ఆయనకెదురుగా కూచునే భాగ్యం లేకపోతే మానె, ఆయన కూచునే చోటకెదురుగా కూచునే భాగ్యమైనా నాకు దక్కినివ్వండి!” అన్నాడు మాంత్రికుడు.

ఈ వగల విడుపులు చూసి అలాదీన్ తల్లి ఆ మనిషి నిజంగా తన భర్తకు తమ్ముడైనని నమ్మిపోగింది. చివర కావిడ,

“ఎందుకేడుస్తావు, నాయనా? ఈయకో! చచ్చినవారితో చావలేంగదా!” అంటూ మాంత్రికుణ్ణి ఊరడించింది.

మాంత్రికుడు ఆవిడతో, “చూడండి, వదినా. మీరు మా అన్నను పెళ్లాడి, ఆయనతో కాపరంచేసిన ఇన్ని ఏళ్ల కాలంలోనూ నన్ను ఒక్కసారయినా చూడనందుకు మీరేమీ ఆశ్చర్యపడవద్దు. ఎందుచేకనంటే నేని దేశం విడిచిపెట్టి నలభై ఏళ్లయింది. నేను ఇండియా, ఇరాన్, ఆరేబియా, సిరియా, ఈజిప్టు, మొదలైన దేశాలన్నీ తిరిగాను. కైరోనగరంలో చాలా ఏళ్లున్నాను. అటువంటి నగరం ప్రపంచంలో మరొకటి

ఉండవనుకోండి. చిట్టచివరకు నేను మొరార్జీదేశం చేరి, ముప్పై ఏళ్లుగా అక్కడే నివాసం ఏర్పరుచుకున్నాను. ఒకనాడు ఒంటరిగా కూచుని ఏదో ఆలోచిస్తూవుండగా చటుక్కున మన దేశమూ, మా అన్నా జ్ఞాపకం వచ్చాడు. వెంటనే నాకాయనను చూడాలనిపించింది. ఏవేవో ఆలోచనలు వచ్చాయి. ఆయనను చూడకుండానే చని పోతానేమోనని బెంగ పుట్టింది. దేవుడి కృప వల్ల నేను ఇంత ధనం సంపాదించుకున్నప్పు టికి, మా అన్న ఒకవేళ దారిద్ర్యంతో బాధ పడుతున్నాడేమోనని మరొక బెంగ వట్టు కున్నది. ఇంకేముంది? వెంటనే బయలుదేరి చక్కా వచ్చాను! నేను దారిలో వదిన కష్టాలన్నీ అప్పుడు చెప్పటం దేనికిలే. ఏలాగైతేనేం, మొన్న ఈ నగరం చేరాను. వీధిలో వెళుతూండగా నాకు మన ఆలాదిన కొందరు కుర్రాళ్లతో అడుగుంటూ, కనిపించారు. సమ్మండి, సమ్మకపొండి, వాణ్ణి చూస్తూనే గుర్తుపట్టాను. నా గుండె ఆసందంతో గంకులేసింది; కాని వాడు మా అన్న చచ్చిపోయినట్టు చెప్పగానే నాకు ఎక్కడలేని దుఃఖమూ వచ్చేసింది. అవుకో లేకపోయాను—బహుశా మనవాడు చెప్పే ఉంటాడు. అయినా మా అన్నకు ప్రతి

రూపంగా అలాదీన్ ఉన్నాడుగదా అని సంతోషించాను. ఎందుకంటే వాడు మూడు మూర్తులా మా అన్న పాలికే!" అన్నాడు.

ఈ మాటలన్ని వింటూంటే అలాదీన్ తల్లికికూడా కళ్లు తడితాయాయి. ఇది గమనించి మాంత్రికుడు ప్రసంగం మారుస్తూ, అలాదీన్తో, "నాయనా, అలాదీన్, నువ్వు ఎం ప్పీత్తి నేర్చుకున్నావు? నీ పాట్టపాసు కుంకూ నీ తల్లిని పోషించడానికిగాను ఎం పని చెప్తామనుకుంటున్నావు?" అని అప్యాయంగా అడిగాడు.

ఈ ప్రశ్న వినిగానే అలాదీన్ తల వంచు కున్నాడు. తరవాత తన తల్లి అన్న మాట లకు వాడిమొహం నిగ్గుతో జేపురించింది.

"అడగక అడగక అలాదీన్మాటే అడి గావా, నాయనా? వాడికి ఒక్కటి చేత గాదు. అంత పనికిమారినవాణ్ణి నేనెక్కడా చూడలేదు. పోకిరీవెధవల సందరిని చెప్పి అస్తమానం వీధుల్లో ఒకటే అటలు! వాడికి కుట్టుపని నేర్చుదామని వాళ్ల నాన్న వడిన పాట్లు ఇన్ని అన్నీకావు. వీడిమూలంగానే అయిన అయిస్సు అర్థాయస్సయిపోయింది. ఎప్పుడో నాపంతుకూడా వస్తోంది. ఎం చెప్పేది, నాయనా? రాత్రి పగలూ నేను నూలుపడికినా మా పాట్టకు రెండు రోడ్డెలు

దొరక్కుండా ఉన్నాయి. వీడు చూడబోతే తిండికోసం తప్ప ఇంటికి రాదు. వాడు అంత ఇల్లుపట్టకుండా తిరుగుతున్నాడు. మాని చూసి వాణ్ణి వదిలేసి తిరుగుందామనుకుం టున్నాను. వాడి పోషణ నాపల్ల అయిటట్టు లేదు. వాడి పాట్ట వాణ్ణి పోసుకోనీ! నేను పెద్దదాన్నయిపోతున్నాను, ఒంట్లో కత్తి తగ్గి పోతున్నది!" అని అలాదీన్ తల్లి విసుక్కున్నది.

మాంత్రికుడు అలాదీన్కేసి తిరిగి, "ఇదే మన్నా బాగుందా, నాయనా? మీ నాయన కడుపున పుట్టి, మంచి తెలివితేటలు గల వాడివైపుండి ఇలా ప్రవర్తించవచ్చా? నువ్వు ప్రయోజకుడివై మీ అమ్మను పోషించాలి

గాని, నీ బరువు మీ ఆమ్మను మొయ్యమన వచ్చునా? చేసుకోదలిస్తే ఎన్నిరకాల పనులైనా ఉన్నాయి. నీ యిష్టంవచ్చిన పని నేర్చుకుంటానను, అది నీకు నేర్పించే భారం నాదీ! మీ నాన్నలాగా దర్జీపని చెయ్యటం ఇష్టంలేక పోతే ఇంకోకటి చూడు. నెను సహాయం చెయ్యటానికి సిద్ధంగా వున్నాను!” అన్నాడు.

దీనికి అలాదీన్ ఏ సమాధానమూ చెప్పలేదు. వాడికి వళ్లువంచి పనిచెయ్యటం ఇష్టంలేదని మాంత్రికుడు గ్రహించి, “నీకు వృత్తివిద్యలు నేర్చుకోవటం ఒకవేళ ఇష్టంలేదూ, మానెయ్యి! దానికేం? నీకు మంచి బట్టల దుకాణం ఏర్పాటుచేసి అందులో సిల్కులు నింపేస్తాను. హాయిగా వ్యాపారం చేసుకో!” అన్నాడు.

ఈసారి అలాదీన్ ముఖం వికసించింది. మంచి మంచి బట్టలు ధరించి గల్లాపెట్టె దగ్గర కూచుని వర్తకు డనిపించుకోవటం సరదాగా తోచింది. వాడు మాంత్రికుణ్ణి చూచి

చిన్ననవ్వు నవ్వి, సరేనన్నట్టు తల ఆడించాడు.

“సరే, ఇంకేం? లేవు నిన్ను బాబాకు తీసుకుపోతాను. గొప్ప వర్తకులు చేసుకునే దుస్తులు కొనిపెడతాను. ఆ తరవాత మంచి దుకాణం ఒకటి ఏర్పాటు చేస్తాను,” అన్నాడు మాంత్రికుడు.

ఈ కొత్తబంధువు దేవుడల్లె తటస్థపడినందుకు అలాదీన్ తల్లి ఎంతో సంతోషించింది. ఆయనను చాలాసేపు కొనియాడి, అలాదీన్తో, “మీ చిన్నాయన నీకోసం ఎంత శ్రమపడుతున్నాడో చూడరా! ఆయన పేరు నిలబెట్టటానికైనా ఇకనుంచి ఖుద్దిగా ఉండి, ఆయన చెప్పినట్టల్లా చెయ్యి,” అన్నది.

తరవాత ఆమె వడ్డించింది. ముగ్గురూ తృప్తిగా బోజనం చేశారు. చాలాసేపు ఆ కబుర్లూ ఈ కబుర్లూ మాట్లాడి, మర్నాడు ఉదయం వస్తానని చెప్పి మాంత్రికుడు తన బసకు వెళ్ళిపోయాడు. (ఇంకావుంది)

అద్భుతదీపం

2

[దినాదేశంలో అలాదీన్ అనే పెద కుర్రవాడుండేవాడు. వాడి తండ్రి పోయాడు. తల్లి చాల్లి ఎంతో శ్రమపడి పెంచుతున్నది. వాడు అస్తమానమూ వీధులలో తన యాడు కుర్ర బాళ్లతో చేరి అడుతూ తల్లికి వివిధంగానూ ఉపయోగపడకుండా తిరుగుతూ ఉండేవాడు. ఇంతలో ఆ ఊరికి మొరాకోదేశంనుంచి ఒక మాంత్రికుడు వచ్చాడు. అలాదీన్తో వాడికి పని ఉన్నది. అందుచేత అలాదీన్ వినతల్లదినని చెప్పుకుని, అలాదీన్ తల్లి పరిచయం చేసుకున్నాడు. ఈ కొత్తచుట్టం తన కొడుకును ప్రయోజకుడు చేస్తాడని అమె నమ్మింది.]

ఆరాత్రి అలాదీన్కు అనందోద్రేకంతో నిద్ర వట్టినలేదు. తెల్లవారుతూనే ఎవరో తలుపు తట్టారు. అలాదీన్ తల్లి వెళ్లి తలుపు తిసింది. బయట మాంత్రికుడున్నాడు. అతను, “అలాదీన్ ఎం చెస్తున్నాడు?” అని అడిగాడు. ఈ ప్రశ్న వింటూనే అలాదీన్ ఒక్కవడుగున బయటికి వచ్చి తన “చిన్నా యన”ను వాటేసుకున్నాడు.

తరవాత మాంత్రికుడు అలాదీన్ చెయి వట్టుకుని బజారుకు తీసుకువెళ్ళాడు. ఇద్దరూ ఒక దుస్తుల దుకాణంలోకి వెళ్ళారు. “మావాడికి మంచి ఖరీదైన దుస్తులు కొన్ని చూపండి!” అని మాంత్రికుడు దుకాణదారును అడిగాడు. దుకాణదారు చాలా వెల గల దుస్తులు కొన్ని తీసి చూపాడు. “ఏటిలో నీకు ఏదీ నచ్చితే అది తీసుకో!”

చి. ప్రసాదరావు

అన్నాడు మాంత్రికుడు. అలాదీన్ అన్నిటిలోకి మంచివిగా ఎరి తీసుకున్నాడు. మాంత్రికుడు వాని బిర్రు ఇచ్చేశాడు.

అక్కడినుండి బయలుదేరి ఇద్దరూ స్నానశాలకు వెళ్ళాడు. అలాదీన్ స్నానం పూర్తిచేసి కొత్త దుస్తులు వేసుకున్నాడు. అ దుస్తులు చూచుకుని వాడు పొందిన అనందం గంతా అంతా కాదు. ఎందుచేత నంటి వాడు తన జన్మలో అలాటి దుస్తులు ధరించి ఎరగడు.

తరవాత ఇద్దరూ కలిసి వర్తకుల వీధికి వెళ్ళాడు. అక్కడ వర్తకులు క్రయవిక్రయాలు వివిధంగా సాగించేది అలాదీన్ కు

మాంత్రికుడు చూపించాడు. “నాయనా, సుప్రకూడా రేపు వర్తకుడివి కాబోతున్నావు గనక ఈ వీధికి తమచుగా వస్తూ, ఈ వర్తకులతో పరిచయం సంపాదించాలి!” అని మాంత్రికుడు అలాదీన్ ను హెచ్చరించాడు.

మధ్యాహ్నం అయేదాకా ఇద్దరూ నగరంలో చింతలన్నీ చూశారు, పెద్దపెద్ద భవనాలూ, మసీదులూ సందర్శించారు. తరవాత వారెక భోజనశాలకు వెళ్ళాడు. అక్కడ భోజనం పూర్తి కాగానే మాంత్రికుడు అలాదీన్ ను రాజభవనం చూడటానికి తీసుకువెళ్ళాడు. ఈ భవనం చుట్టూ అందమైన ఉద్యానవనాలున్నాయి.

ఇది చూడటం అయిపోయాక మాంత్రికుడు అలాదీన్ ను విచేకి వర్తకులుండే వీధి దికి తీసుకుపోయాడు. ఆ సాయంకాలం అయిన ఆ వీధిలో ఉండే విచేకి వర్తకుల సందరినీ ఎందుకు విలిచి, భోజన సమయంలో అలాదీన్ ను వారికి పరిచయం చేస్తూ, “వీడు నా అన్నగారి కుమారుడు!” అని చెప్పాడు.

చీకటి పడే సమయానికి మాంత్రికుడు అలాదీన్ ను ఇల్లు చేర్చాడు. తన కొడుకు వేసుకున్న కొత్త దుస్తులు చూసి అలాదీన్ తల్లి అనందం పట్టలేకపోయింది. “మరిచీ,

***** చందమామ *****

నీ రుణం మేమెన్నిటికీ తీర్చుకోలేం!" అన్నదామె.

"ఇందులో రుణమేముంది, పదినా? వాడు నాకుమాత్రం కొడుకుకాడా? వాడికి తండ్రి ఏమి చేసేవాడో అంతకంటే హెచ్చు నేనేమీ చెయ్యటంలేదు. వాడి భవిష్యత్తు గురించి నీకు ఎటువంటి బెంగా వద్దు!" అన్నాడు మాంత్రికుడు.

1 "నీకడుపు చల్లగా, సూరేళ్లు బతుకు, నాయనా! వాడిభారం నీదే! వాడు నువ్వు చెప్పినట్టల్లా విని నీ పేరు నిలబడితే అంతే చాలు!" అన్నది అలాదీన్ తల్లి.

"అలాదీన్ ఇప్పగెంతమాత్రమూ చిన్న పిల్లవాడు కాదు, వాడు పెద్దవాడయ్యాడు. నేను కోరేదల్లా ఏమంటే, వాడువాడి నాన్న లాగే పరువు మర్యాదలు సంపాదించుకుని, ముసలితనంలో నిన్ను సుఖపెట్టాలని! రేపు కుక్రవారం గనక దుకాణాలు మూసేస్తారు. ఎల్లుండి అలాదీన్చేత దుకాణం తెరిచిస్తాను. రేపు ఉదయం వచ్చి వాణ్ణి తీసుకుపోతాను. నగరం వెలిపలి ఉన్న తోపులు చూసివస్తాం. అక్కడికి గొప్పగొప్ప వాళ్లంతా కలపురోజు వసవిహారాలకూ, వస తోజవాలకూ వస్తారు. మనవాణ్ణి వాళ్లకు పరిచయం చేస్తాను!" అని చెప్పి, మాంత్రికుడు

అలాదీన్ తల్లివద్ద సెలవు పుచ్చుకుని తన బసకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రి అలాదీన్ తన విభవ్యత్తును గురించి రకరకాలుగా ఉహించుకుంటూ నిద్రపోయి, మర్నాడుదయం పెంపలాడే లేచాడు. మాంత్రికుడు వచ్చి తలుపు తట్టి నవ్వులు వాడే వెళ్ళి తలుపు తెరిచాడు. మాంత్రికుడు వాణ్ణి కొగలించుకుని, "నాయనా, ఇవాళ నువ్వు నీ జన్మలో ఉహించలేని వింతలు చూడబోతున్నావు!" అన్నాడు ఉత్సాహంగా.

ఇద్దరూ చేతులు వట్టుకుని నడుచు కుంటూ నగరద్వారం దాటివచ్చారు. నగరం

***** చందమామ *****

చెలిపం వికారమైన ఉద్యానవనాలూ, మధ్య
మధ్య సంవన్ముల భవనాలూ ఉన్నాయి.
అలాదీన్ విడిచెప్పుడూ మాని ఉండలేదు.
అక్కక్క భవనాన్నీ చూసినప్పుడల్లా వాడు
విస్మయం చెందసాగాడు.

సగరం చాచి చాలాదూరం వెళ్ళి వాళ్లు
అలిసిపోయారు. విక్రారతికొసం వాళ్లు ఒక
ఉద్యానవనం ప్రవేశించారు. అక్కడ ఒక
అందమైన బలయంత్రము, దానిచుట్టూ
తళతళలాడి ఇత్తడిసింహాలూ ఉన్నాయి.
మాంత్రికుడు తన కొండినుంచి ఒక సంచి
తీసి, అందులోనుంచి వళ్ళూ తినుబండ
రాలూ అలాదీన్ కిస్తూ “ఆకలిగా ఉండేయో,

వీటిని తిను, బాబూ!” అన్నాడు. ఫలహారం
అయాక ఇద్దరూ మళ్ళీ ప్రయాణంసాగించారు.

“మనం ఇంకా ఏంతదూరం వెళ్ళాలి,
రిన్నాయనా? తోటలన్నీ చాచి వచ్చేకాం.
ముందుకుపోతే ఆ ఎదురుగా కనిపించే కొండ
తప్ప ఇంకేమీలేదు. మనం ఇక తిరిగిపోదాం.
నడిచి నడిచినా ఇళ్ళు తెగలాగుతున్నాయి”
అన్నాడు అలాదీన్.

“మగవాడివి ఇప్పుడ్రా? అలా దిగబారి
పోతావెం? నీ కింకారకం ఉద్యానవనం
చూపించే బోతున్నాను. నువ్వు చూసిన అన్ని
ఉద్యానవనాలకన్న కూడా అది అంద
మైనది. ప్రపంచంలో ఏ మహారాజువద్దా

అటువంటి ఉద్యానవనం ఉండదు!" అన్నాడు మాంత్రికుడు. అలాదీనకు మార్గ శ్రమ తెలియకుండా ఉండేందుకు మాంత్రికుడు చిత్ర విచిత్రమైన కథలు చెప్పాడు. ఇంతలో ఇద్దరూ ఒక చోటికి వచ్చి చేరారు. ఈ చోటు చూడబానికే ఆ మాంత్రికుడు ఘోరాకోడేశంనుంచి చినాచేశానికి వచ్చాడు.

"మనం చేరవలసిన చోటికి చేరుకున్నాం. కాస్పేపు విక్రాంతి తీసుకో. ఆ తరవాత నీకు ఎన్నో అద్భుతాలు చూపిస్తాను. అటువంటి అద్భుతాలను మానవ మాత్రుడెవడూ ఎన్నడూ ఉహించి అయినా ఉండదు!" అన్నాడు మాంత్రికుడు.

అలాదీన కాస్పేపు విక్రాంతి తీసుకున్నాక మాంత్రికుడు అతన్ని ఎందు కచ్చెలూ, చితుకులూ పిరుకు రమ్మన్నాడు. వాటితో మంట చేశాక ఎన్నో అద్భుతాలు చూపుతానన్నాడు.

తన "చిన్నాయన" ఏం వింతలు చూపుతాడా అని ఆశ్చర్యపడుతూ అలాదీన చుట్టూ ఉన్న పొదలలోకి వెళ్ళి, చితుకులూ ఎందు పుల్లలూ పిరి, పెద్ద మోపుకట్టి తెచ్చి మాంత్రికుడిముందు పెట్టాడు. మాంత్రికుడు ఆ పుల్లలతో నిప్పచేసి, అది పెద్ద వ్వాల అయినాక, ఒక దట్టిలోనుంచి చిటికెడు గుగ్గిలం మంటలో చల్లుతూ, ఏదో మంత్రాలు చదివాడు.

తప్పచేశావని నన్ను కొట్టావు, చిన్నాయనా?" అని అడిగాడు.

మాంత్రికుడు మృదువుగానే జవాబిస్తూ, "నాయనా, నువ్వు శుక్రతనం వదిలించు కుని మంగతనం సంపాదించాలనే ఉద్దేశంతో కొట్టాను. నేను నీ తల్లికి తమ్ముణ్ణి, నీకు చిన్నాయనను. నా మాట విసటం నీ విధి. నేను చెప్పినట్లు చేస్తే నా నిన్ను ప్రపంచంలో ఉండే చక్రవర్తులందరికంటెకూడా ధనికుణ్ణి చేస్తాను. కనక నేను చెప్పింది జాగ్రత్తగా విను. నా మంత్రాల మహిమవల్ల భూమి ఎలా చెచ్చుకున్నదీ నువ్వు చూశావుగదా! ఆ కనకవడే రాతివలక అడుగున ఒక గొప్ప నిధి ఉన్నది. దానిని పైకితీసే శక్తి నీకు మాత్రమే ఉన్నది. ఆ రాతిని నువ్వుమాత్రమే ఎత్తి దానికింద ఉండే మెట్లు దిగి వెళ్ళగలవు. సరిగా నేను చెప్పినట్లు చెయ్యి, రాతికింద ఉన్న ధనాన్ని మనమిద్దరమూ పంచు కుందాం!" అన్నాడు.

ఈ మాటలతో అలాదీన్ తనకు తగిలిన దెబ్బకూడా మరిచిపోయి, "ఎం చెయ్యాలో చెప్పు. చిన్నాయనా. నువ్వు చెప్పినట్లే చేస్తాను!" అన్నాడు.

మాంత్రికుడు అలాదీన్ ను దగ్గరికి తీసు కుని ముద్దుపెట్టుకుని, "నాయనా, నువ్వు

వెంటనే ఆశాకం చీకటి అయిపోయింది. భూమి దద్దరిల్లింది. మరుక్షణం నేల విచ్చు కుని, లోపలగా ఒక చలవరాతి వలక కని పించింది. ఆ వలకలో ఒక రాగి పలయం అమర్చి ఉన్నది.

ఇదంతా చూసి అలాదీన్ కు మతి పోయి నట్టయింది. వాడు పారిపోవటానికి ప్రయత్నించాడు. కాని మాంత్రికుడు వాణ్ణి పట్టు కుని, వాడి నెత్తిమీద విడికిలితో బలంగా కొట్టాడు. ఆ దెబ్బకు అలాదీన్ స్పృహతప్పి పడిపోయాడు. మాంత్రికుడు తన మంత్ర శక్తితో వాడికి స్పృహ తెప్పించవలసి వచ్చింది. అలాదీన్ కళ్ళుతెరిచి, "నేనేం

నాకు నోరుకుకన్న ఎక్కువైనవాడవు. నాకు ప్రపంచంలో నువ్వు తప్ప వేరే బంధువు లేడు. నాకు నువ్వే వారసుడవు. నిన్ను చూద్దామని, భవవంతుణ్ణి జేద్దామని ఇంత దూరం వచ్చాను. చూడూ, ఆ రాతిలో ఉండే రాగి వలయాన్ని వట్టుకుని పైకెత్తు. రాయి పైకి వచ్చేస్తుంది!" అన్నాడు.

"అంత రాయిని నేను ఒక్కణ్ణే ఎత్త గలనా, దిన్నాయనా? నాకంత బలంలేదు. నువ్వుకూడా కాస్త సాయంపట్టు," అన్నాడు అలాదీన్.

"ఈ పని నీ ఒక్కడివల్లే కావాలి. నేను చెయ్యి పెట్టానో, మనం వడిన క్రమ యావత్తూ నిరుపయోగమై పోతుంది. చెప్పాను కానా, ఆ రాతిని ఎత్తగలవాడివి ఈ ప్రపంచంలో నువ్వు ఒక్కడివే! రాయి పైకెత్తెటప్పుడు నీపేరూ, మీ నాన్నపేరూ, మీ ఆమ్మపేరూ ఉచ్చరించాలి," అన్నాడు మూర్తికుడు.

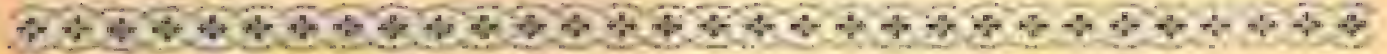
అలాదీన్ తనకున్న బలమంతా వినియోగించి, మూర్తికుడు చెప్పినప్రకారమే రాతిని పైకి ఎత్తాడు. అది అతనికి ఎక్కువ బరు వనిపించలేదు. ఆ రాతిని తీయగానే దాని అడుగున వన్నెండు మెట్లూ, వాటి చివర ఒక ద్వారమూ కనిపించాయి.

అప్పుడు మూర్తికుడు ఇలా చెప్పాడు.

"అలాదీన్, నేను చెప్పేది చాలా క్రద్ధగా విను. అకీరాలా నేను చెప్పినట్టే చెయ్యి. నా మాటలు వెంట్రుకవనికూడా అతిక్రమించవద్దు. ఆ కనిపించే మెట్లు దిగి అడుగున ఉన్న గుహలోకి వెళ్లు. అందులో పెద్ద చావడి ఉంటుంది. అది నాలుగు భాగాలుగా చేసివుంటుంది. వాటన్నిటిలోనూ వెండి బంగారాలు నింపిన ముండిలుంటాయి. నువ్వు అక్కడ కీలుకూడా అగవద్దు; అక్కడి వస్తువులనుగాని, గోడలనుగాని తాళవద్దు; అఖరుకు నీ బట్టలుకూడా దేనికి తగలకుండా చూసుకో, పారపాటున చేస్తున్నానా

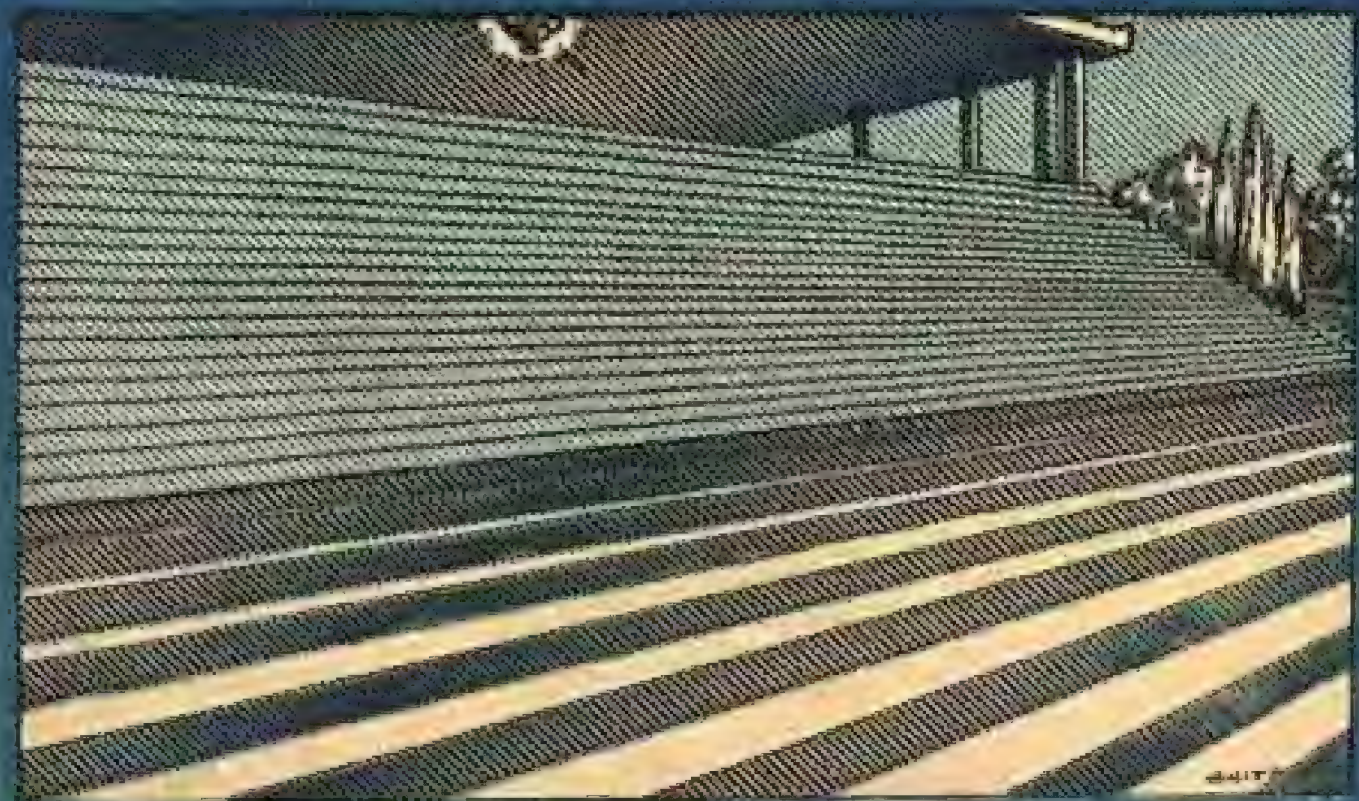

తాకావే, మరుక్షణం సల్లరాయిగా మారి పోగలవు, జాగ్రత్త! చాపడి చివరను ఒక ద్వారం కనిపిస్తుంది. రాయి ఎత్తేటప్పుడు ఉచ్చరించినట్టే నీపేరూ, మీ నాన్నపేరూ, అమ్మపేరూ వుచ్చరించి తలుపు తెరు. చాని అవతల చక్కని పళ్ళచెట్టు గల తోట కని పిస్తుంది. ఈ తోటలో యాభై గజాల దూరం వెళ్ళాక నీకు ముప్పై మెట్టు కనిపిస్తాయి. వాటిని ఎక్కిపోతే ఒక ఎత్తయిన చాచా కనిపిస్తుంది. ఈ చాచాకు ఎగువగా ఒక దీపం వేలాడగట్టి వుంటుంది. ఆ దీపాన్ని దిండు. అందులో వుండే చమురు అవతల పారబోయ్యి. తరవాత దీపాన్ని నీ చొక్కా

లోపల చాచు. ఆ దీపంలో వుండేది మామూలు చమురు కాదు, అందుచేత నీ బట్టలు పాడవుతాయని భయపడ నివసరం లేదు. పచ్చెటప్పుడు తోటలో నీకు కావలసిన పళ్ళ కోసుకుని తెచ్చుకో!"

మాంత్రికుడు ఇదంతా చెప్పి, తన వేలి నుండి ఒక ఉంగరం తీసి అలాదీన్ వెలికి తోడుగుతూ, "నాయనా, ఈ ఉంగరం నిన్ను అన్ని అవదలనుంచి రక్షిస్తుంది. నువ్వు మటుకు అక్షిరాలా నేను చెప్పినట్టే చెయ్యి. ఏమాత్రమూ భయపడకు, ధైర్యంగా వుండు. కొద్దిసేపట్లో నువ్వు ప్రపంచంలోకెల్లా ధన వంతుడవు కాబోతున్నావు," అన్నాడు.

అలాదీన్ గుంటలోకి దూకి మెట్లు దిగి
 వ్యారంకుండా గుహలో ప్రవేశించాడు.
 మాంత్రికుడు చెప్పినట్టే ఒక పెద్ద దావిడి,
 నాలుగు విభాగాలు చేసివున్నది. ఒక్కొక్క
 విభాగంలోనూ ఒక్కొక్క హుండి వున్నది.
 ప్రతిదానిలోనూ బంగారం వున్నది. అలా
 దీన్ అక్కడ అగక, చేప్తి తాకక, అతి
 జాగ్రత్తగా చాచిది దాని తోటలో ప్రవేశించి,
 తరవాత మెట్లెక్కి దాబామిదికి వెళ్ళాడు.
 అక్కడ వేలాడగట్టివున్న లాంతరును దించి,
 అందులో వున్న చమురు పారబోసి, దీపాన్ని
 తన చొక్కాలోపల భద్రంగా దాచుకున్నాడు.
 తరవాత అలాదీన్ తోటలోకి తిరిగివచ్చి

అక్కడి చెట్లను మొదటపారి పరీక్షగా
 చూశాడు. అచెట్లమీద అన్నిరంగుల పళ్లె
 వున్నాయి. కాని అలాదీన్ కు ప్రపంచవ్యాసం
 లేకపోవటంచేత అవి నిజంగా పళ్లెకావనీ,
 నవరత్నాలనీ తెలుసుకో లేకపోయాడు.
 విలప కట్టబానికి వీలులేని వజ్ర, వైడూర్య,
 మరకత, మానిక్య, గోమేధిక, పుష్కరాగాలు
 ఆ చెట్లకొమ్మలకు పళ్ళలాగా వేలాడు
 తున్నాయి. అటువంటి రత్నాలు ప్రపం
 చంలో ఏ రాజువద్దా లేవు. వాటిని చూసి
 అలాదీన్ రంగురంగుల గాజుముక్కలను
 కున్నాడు. వాటి విలప తెలియకపోయినా,
 అవి వెదజల్లే రంగుల కాంతులు చూసి

అలాదీన్ కు ఎంతో మువ్వటమేసింది. అందు చేత వారు వాటిని రెండుచేతులా కోసుకుని తన జేబులల్లో నింపుకున్నాడు. కాను మోయగలిగినన్ని రత్నాలు తీసుకున్నాక వారు బయలుదేరి గుహనుంచి బయటికి వచ్చి వన్నెందు మెట్టలా ఎక్కి గుంటలో అగాడు. గుంటలోనుంచి పైకి ఎక్కుటం వాడికి సాధ్యంకాలేదు, ఎందుచేతనంటే వాడి జేబులనిండా అంతులేని రత్నాలు బరువుగా ఉన్నాయి.

“చిన్నాయవా, పైకి ఎక్కులేకుండా వున్నాను, చెయ్యివట్టుకుని నన్ను పైకి తాను!” అని అలాదీన్ కేకపెట్టాడు.

“లాంతరు బరువుగా ఉన్నదేమో, అది ముందు నాకిచ్చేయ్యి,” అన్నాడు మూర్తి కుడు అచుర్తగా.

“అప్పుడు దాన్ని పైకి తీయటం సాధ్యం కాదు. నన్ను పైకి, తాగేననాక ఇస్తాను!” అన్నాడు అలాదీన్.

కాని మూర్తికుడికి కావలసింది లాంతరు. అది లేడికి రాకపోయేసరికి చిరాకు పడిపోతూ, “అ లాంతరు ముందిలా ఇయ్యి!” అని గవమాయించాడు. కాని జేబుల్లోనూ, చొక్కాలోపలా రత్నాలు నింపు కున్న అలాదీన్ కు లాంతరు పైకి తీయటం సాధ్యంకాలేదు.

అ దీపాన్ని అలాదీన్ తనకే ఉంచుకోవా లమకుంటున్నా తనుకుని మూర్తికుడు మందివచ్చాడు. “దుర్మార్గువా, అ లాంతరు నాకివ్వకపోయావు గనక నీగతి ఏమిటో చూసుకో!” అంటూ, చిరుకులమంటి వద్దకు వెళ్ళి, ఏదో మంత్రాలు చదువుతూ అందులో ఇంత గుగ్గిలం చల్లాడు. మరు క్షణం చలపదాయి దభాల్న యథాస్థానంలో పడిపోయింది. దానిపై భూమి ఎవ్వుటిలాగే కప్పకున్నది.

అలాదీన్ రహస్యగుహలో ఒంటిగా చిక్కుకుపోయాడు. (ఇంకా వుంది)

అద్భుతదీపం

3

[మొరారోదేశంనుంచి చీవాకు పచ్చిన మోత్రకుడు అలాదీన్ తల్లితో పరిచయం చేసుకుని, తాను అలాదీన్ పితవంధుని అమ్మను నమ్మించి, అలాదీన్‌ను గొప్పవాణ్ణి చేస్తానని మాట ఇచ్చి, మగరానికి దూరంగా తీసుకువెళ్లి అలాదీన్‌ను ఒక భూగర్భంలోని గుహలోకి వదిలాడు. అలాదీన్ ఆ గుహనుంచి తప్పిన దీపాన్ని తన శిష్యునందున మోత్రకుడు అరిగి, అతణ్ణి ఆ గుహలోనే పుంచి ముద్దావన చేశాడు.]

ఈ మోత్రకుడు వాస్తవంగా మొరారో దేశస్తుడే. అతనికి అనేక రకాల మంత్ర తంత్రాలు తెలుసును. అతను చిన్నపిల్ల వాడుగా ఉన్నప్పుడే ఉచ్చాటనలూ, ప్రయోగాలూ, ఉపాసనలూ ప్రారంభించి, నేలపై విల్పు వచ్చేదనికి సాటిలేని శక్తులు సంపాదించాడు. ఈ శక్తులతోబాటు అతనికి రహస్యజ్ఞానంకూడా లభించింది. అందుచేత అతను ఒక వింతవిషయం తెలుసుకున్నాడు.

ఎక్కడో దూరాన ఉన్న చీవాడేశంలో ఒక నగరం వున్నది. ఆ నగరం పమిపాన భూగర్భంలో ప్రవంచంలో ఎక్కడా లేనంత గొప్ప నిధి వున్నది. ఆ నిధితోబాటు ఒక అద్భుతదీపంకూడా ఉన్నది. ఆ దీపాన్ని సంపాదించినవారు ఏదీ కావాలంటే అది సాధించవచ్చు; కాని అలాదీన్ అనే ఒక పేద కుర్రవాడికి మాత్రమే ఆ లాంతడును బయటికి తెచ్చే శక్తి వున్నది.

ఓ. ప్రసాదరావు

ఈ విషయాలన్నిటినీ మోత్రెకుడు మొర్రాకోలో వుండే గ్రహించాడు. తాను తెలుసుకున్న ఈ విషయాలను పూర్తిగా సమ్మి ఆ మోత్రెకుడు బయలుదేరి చీనాకు వచ్చాడు. ఈ ప్రయాణం అతనికి చాలా ప్రయాస కలిగింది. కాని అతనికి అలా దీన్ డొరికాడు. అంతా సవ్యంగానే జరిగింది. కాని అఖరుక్షణంలో అలాదీన్ మోత్రెకుడికి దీపం అందింద నిరాకరించాడు. దానితో అతనికి కోపంవచ్చి అలాదీన్ ను గుహలో బంధించి తాను మొర్రాకోకు వెళ్ళిపోయాడు.

తన నెత్తిపైన వున్న బిలం ఎప్పుడైతే మూసుకుపోయిందో అలాదీన్ కంగారుపడి

కేకలుపెట్టసాగాడు. "చిన్నాయినా, నన్ను సైకి లాగు!" అని విడిచాడు. కాని అతని మొర్రాకో అరికించేవారు లేరు. అయిన తన చిన్నాయిన కాదని, తాను మోసపోయానని అలాదీన్ గ్రహించాడు. ఈ గుహలో తనకు చావు తప్పదని నిశ్చయించుకుని అతను మెట్లు దిగి తోటలోకి పాపటానికి ప్రయత్నించాడు. కాని మెట్లతడుగున వున్న వాకిలి ఇప్పుడు మూసుకుని ఉన్నది. అందుచేత అతను మెట్లమీద చేరగిలబడ్డాడు.

అలాదీన్ మూడురోజులపాటు అక్కడే ఉన్నాడు. అతనికి ఈ మూడురోజులపాటూ తిండి నీరూ లేవు. అంతసేపూ అతను

విడుస్తూ, మధ్యమధ్య అల్లాసు ప్రార్థిస్తూ
గదిపాడు. చచ్చిపోవటం తప్పదన్న నిరాశతో
అతను చేతులు నలుపుకుంటూ ఏకవ
సాగాడు. అలా చేతులు నలుపుకోవటంలో
అతను తన వేరిన వున్న ఉంగరాన్ని దుడ్డు
కున్నాడు. ఆ ఉంగరం అలాదీన్ ము
మోంత్రికుడిచ్చినదే.

ఆ ఉంగరాన్ని అలాదీన్ దుడ్డుగానే ఒక
సెల్లటి, ఎత్తయిన భూతం అతనిపైదట
ప్రక్కకిమై, "ఏం సెలవు, టోరా?" అని
అడిగింది.

అలాదీన్ గుండె అవినపొయింది. కాని
మోంత్రికుడి ప్రభావం కళ్లారా చూసి

ఉన్నాడు గవక, ధైర్యంతో చూచుకుని,
"ఎవరు నువ్వు?" అని అడిగాడు.

"నేను ఉంగరాన్ని అక్రమించిన
భూతాన్ని. ఆ ఉంగరం ఎవరి చేతికి వుంటే
వారికి జాబిసగా ఉంది. చెప్పిన పని చేస్తాను,"
అన్నది భూతం.

"అయితే నన్ను ఇక్కడినుంచి తీసుకు
పోయి భూమిమీద పెట్టు," అన్నాడు
అలాదీన్.

మరుక్షణం భూమి పెకపెకా వగిరిన
చప్పుడయింది. అలాదీన్ భూమిమీద
ఉన్నాడు. మోంత్రికుడిపాటు చీకటిలో
ఉన్న కారణంవేత అతని కళ్లు సూర్య

కాంతిని భరింపలేకపోయాయి, అతను దివ
రకు కళ్ళుతెరిచి చూసేసరికి తాను భూమి
పైన ఉన్నట్టు స్పష్టమయింది. గుహ జాత
గాని, చలనరాతిపలక జాడగానిలేదు.
మౌలికమైనది చితుకులతో మంట చేసినచోట
జూడిదమాత్రం ఉన్నది. దూరాన తోటలూ,
వాటిఅవతల నగరమూ కనిపించాయి. అలా
దీన్ పెద్దనిట్టూర్పు విడిచి, అల్లాకు ధన్య
వాదాలు చెప్పుకుని ఇంట్లో బయలుదేరాడు.

తాను అంతదూరం ఎలా సడిచాడో
అతనికి తెలియదు; ఇంట్లో అడుగు పెడు
తూనే అతని తల్లిఎడటకొపక పడిపోయాడు.
అలాదీన్ తల్లి ఇన్నిరోజులూ అతనికోసం

విడుస్తూ కూచునివున్నది. అప్పుడామె
అతని మొహాన చర్మపు కట్టి, స్వహ
తెచ్చించి, తినటానికింత తిండి పెట్టింది.
అలాదీన్ కు మళ్ళీ కొంతబలం వచ్చింది.
"చూడమ్మా, నా చిన్నాయిన అంటూ
వచ్చినవాడు ఎవడో మౌలికమే—నిజంగా
చిన్నాయిన కాదు. వాడు చాలా క్రూరాత్ముడు.
నన్ను చంపియటానికి ప్రయత్నం చేశాడు.
వాడి మాటలు సమ్మి మనం మోసపోయాం!
వాడెవ్వరో తెలుసా, అమ్మా?" అంటూ
అలాదీన్ జరిగినదంతా తల్లికి చెప్పాడు.

అమె తల అడ్డంగా తిప్పి, "వాడు దొంగ
వాడిని నేను అప్పుడే అనుకున్నారా,
నాయనా. ఇంకా నయం, భగవంతుడి దయ
వల్ల నువ్వు ప్రాణం దక్కి బయటపడ్డావు!"
అన్నది. అమె ఈవిధంగా మాట్లాడుతూండ
గానే, మూడు రోజులు సద్రాహారాలు లేని
అలాదీన్, మైకంలో పడిపోతున్నవాడిలాగా
అయిపోయి, మర్నాడు మధ్యాహ్నండాకా
గాథనిద్ర పోయాడు.

అతను తిరిగి లేస్తూనే, "అమ్మా,
అకలిగా ఉంది, అన్నం పెట్టు!" అన్నాడు.

"అయ్యో, తండ్రి! ఇంట్లో తినటానికేమీ
లేదురా! ఉన్నదంతా నిన్న నీకే పెట్టాను.
అకలికి కొంచెం పిచ్చుకుంటేవా, నేను పడి

తన నూలున్నది. దాన్ని అమ్మి నీకేదైనా తన బానిశి వట్టుకోస్తాను!" అన్నది తల్లి.

"నూలు అమ్మితే ఏం వస్తుందమ్మా? నేను తెచ్చిన దీపం వట్టుకురా. దాన్ని అమ్మిని వచ్చినంతడబ్బు తెస్తాను!" అన్నాడు అలాదీన్.

అతని తల్లి దీపాన్ని తెచ్చి, "ఇది మురికిగా ఉంది, నాయనా. శుభ్రంగా తోమి తళతళలాడిట్టు చేస్తే, రెండు డబ్బులు ఎక్కువ రావచ్చు," అన్నది.

అవిడే ఇంత తడితనక తెచ్చి దీపాన్ని తోమ నారంభించింది. అవిడ దీపాన్ని రెండు సార్లు దుద్దింటే లేచి, అమె ఎదట పెద్ద తాటి చెట్టంత భూతం నిలబడి, "ఏం పెరిఫ్, దొరసాని? నేనూ ఇంకా ఇతర భూతాలు ఈ దీపంవెంట వుండి, ఈ దీపం ఎవరి చేతిలో ఉంటే వారికి సేవచెస్తాం!" అన్నది.

ఆ భూతాన్ని చూడగానే అలాదీన్ తల్లి కొయ్యవారి పోయింది. భయంతో అమె నేట ఎమోటా రాలెడు. మేరుకీజుంలో అమె స్వప్నా తప్పి పడిపోయింది.

ఇంట్లో ఉన్న అలాదీన్కు భూతం మాటలు వినిపించాయి. ఉంగరం భూతంతో అతను అదివరకు మాట్లాడిఉన్న కారణం చేత అతను బయటికి పరిగెత్తుకు వచ్చి

జరిగినది చూశాడు. తన తల్లి చేతిలోనుంచి దీపాన్ని లాక్కుని, "ఏయ్, నాకు అకలిగా ఉంది. తనబానిశి మంచి భోజనం వట్టుకురా!" అని భూతాన్ని అజ్ఞాపించాడు.

భూతం మాయమై అంతలోనే తిరిగి వచ్చి ఒక వికాలమైన వెండిపళ్లెం కింద ఉంచింది. దానినిండా రకరకాల ఆహారాలు, పానీయాలు ఉన్నాయి. భూతం తిరిగి అదృశ్యమైపోయాక అలాదీన్ తన తల్లికి శైత్యపదార్థాలు చేసి మూర్చి తెలిసేటట్టు చేశాడు.

అవిడ కళ్లుతెరిచి వెండిపళ్లెంలో ఉన్న ఆహారాలు చూసి, "ఇదేన్నీ ఎక్కడివిరా,

నాయనా ? నా జాగ్రత్త మనం పతే జాధలు తెలుసుకుని భోజనం పండించారా ఏమిటి?

నాయనా ? నా జాగ్రత్త మనం పతే జాధలు తెలుసుకుని భోజనం పండించారా ఏమిటి?" అన్నది అశ్వరథంగా.

"ఆ విషయాలన్నీ తరవాత తెలుసుకో వచ్చులే. ముందు అకలి తిప్పుకుందాం, అమ్మా!" అన్నాడు అలాదీవ్.

పాపం, ఆ పేదరాలు అటువంటి భోజనం ఎన్నడూ చేసివుండలేదు. అది దేశవర్తులు చేసే భోజనం. ఆ పెండివల్లేం విలసకూడా ఆ తల్లికొడుకు తెరగదు. ఎందుకంటే వారెన్నడూ పెండివస్తువులు కొన్నవారుకారు.

వారిద్దరూ కడుపునిండా తనగా ఇంకా రెండు పూటలకు సరిపడే భోజనపదార్థాలు

మిగిలిపోయాయి. చివర కావిత తన కొడు కుతో, "నాయనా, ముప్ప అక అకలిగా ఉంది అనవు. అదే నాకు వదివేలు. అన్నట్టు ఆ భూతం ఏమయిందిరా?" అన్నది.

తాను మూర్ఖపోయాక జరిగిన సంగతు లన్నీ ఆమె కొడుకునుంచి తెలుసుకుని, "అయితే మనుషులకు భూతాలు నిజంగా కనిపిస్తాయన్నమాట! వేనన్నడూ ఒక్క భూతాన్నికూడా చూసి ఎరగను. నిన్ను ఆ గుహలోనుంచి బయటికి తెచ్చిన భూత మిదే కాబోలు!" అన్నది.

"కాదమ్మా, నిన్ను గుహలోనుంచి బయటపడేసిన భూతం ఉంగరానిది. అది

దీపంభూతం. రెండిటి ఆకారంలోనూ
చాలాతేడా ఉంది," అన్నాడు అలాదీస్.

"మన కొంపమీదికి ఈ భూతాలన్నీ
ఏమెటి, నాయనా? ఆ ఉంగరాన్నీ, దీపాన్నీ
ఎక్కడన్నా పోరేసెరా, నీకు పుణ్యం
వుంటుంది!" అన్నది అలాదీస్ తల్లి
-ఎంతో భయంతో.

"అవి మనకు ఉపకారం చేస్తున్నాయి
గదా?" అన్నాడు అలాదీస్.

"అసలు మనం ఆ భూతాలతో ప్రమేయం
పెట్టుకోవటమే తప్పు. అది కాక, వాటిని
చూసి నేను దడుచుకు చస్తాను. అవి
మనకు వద్దు, నాయనా!" అన్నది తల్లి.

"అమ్మా, నువ్వు కొంచెం ఆలోచించు.
మనకు మళ్లీ ఆకలి అవుతుంది. అప్పుడు
ఏం తింటారు? ఆ మాంత్రికుడు మొర్రాకో
నుంచి అంత దూరం ప్రయాణపడి వచ్చింది
దేనికో తెలుసా? ఈ దీపంకోసం! ఆ గుహలో
ఆంతులేని బంగారం వుంది. కాని వాడు
దానికోసం ఆడగలేదు. నేను తనకు దీపం
కచ్చామే కానీ నన్ను గుహలో మూసిపెట్టి
వెళ్ళిపోయాడు. ఈ దీపం అటువంటి
ప్రభావం కలిగి. అది మనవద్ద ఉన్నంత
కాలమూ మనకేలోటూ వుండదు. దాన్ని
మనం ప్రాణంకన్నా ఎక్కువగా కాపాడు
కోవాలి. అది మనవద్ద ఉన్నట్టు పురుగు

తైనా తెలియనివ్వరాదు. ఇక ఈ ఉంగరం మాటా? అది నన్ను ఒకపారి చాపునుంది కాపాడింది. రేపు నాకింకో ఆపద రావచ్చు. అప్పుడు నన్నది కాపాడుకుంది. చాన్ని ఎలా పారెయ్యను? అది నాచేతన వుండ వలసిందే. దీపాన్ని చూసి నువ్వు దయచూ కుంటావన్నట్టయితే చాన్ని నీకంటే వడ కుండా ఎక్కడైనా దాస్తారే!" అన్నాడు ఆలాదీన్.

"ఇక నియంత్రం, నాయనా, నేనెందుకు కాదనాలి? కాని నేనుమాత్రం ఇక ఆ భూతాలను నా కళ్ళతో చూడను, వాటిని నా కళ్ళకర్చేదు!" అన్నది తల్లి.

భూతం తెచ్చియిచ్చిన అహారం మర్నాటి కల్లా అయిపోయింది. పెద్ద వెండిపళ్ళెమూ, అందులో వుండిన వన్నెందు చిన్నకంచాలూ మిగిలాయి. ఆలాదీన్ ఒక చిన్న కంచం పట్టుకుని బజారుకు వెళ్ళి, చాన్ని ఒక పడ్డి వ్యాపారికి చూపాడు. వ్యాపారి ఆలాదీన్ కని చూచి, "దీన్ని ఎంతకు అమ్ముకావు?" అని అడిగాడు.

"చానిధర ఎంతో నీకు తెలియదా?" అన్నాడు ఆలాదీన్ గడుసుగా.

పడ్డివ్యాపారి తికమకలో పడ్డాడు. ఆ కంచం బిరిడు ఆలాదీన్ కు తెలుసునే, తెలియదో? తక్కువకన్నే ఆలాదీన్ తిడతాడేమో, ఎక్కువకన్నే తనకు అనవసరంగా వస్తం బయగుతుందేమో? ఈ విధంగా ఆలోచిస్తూ అయిన తన జేబులోనుంచి ఒక బంగారు నాణెం పైకితీశాడు. ఆలాదీన్ అశగా చెయ్యి చాచి, ఆ నాణెం తీసుకుని ఇంబికి పరి గెల్తాడు. ఆ కంచం విలప అతనికి తెలియ దనీ, ఇంకా తక్కువ ఇచ్చినా అతను తీసు కునే వాడేనని గ్రహించి పడ్డివ్యాపారి చాలా చింతించాడు.

ఆలాదీన్ తాను తెచ్చిన బంగారునాణెం తల్లికిచ్చాడు. ఆమె బజారుకు వెళ్ళి కావలసిన సరుకులు తెచ్చింది. ఆ డబ్బు

అలాదీన్ లోగడ ఒక బంగారునాణెం

ఖర్చులుపోగానే అలాదీన్ ఇంకొక చిన్న కంచం పట్టుకుపోయి వడ్డివ్యాపారికి అమ్మాడు. లోగడ ఒక బంగారునాణెం ఇచ్చివున్నాడు గనక వ్యాపారి ఈసారికూడా అంతే ఇవ్వవలసివచ్చింది.

ఇలా వన్నెండు కంచాలూ అమ్మి అడబ్బు ఖర్చుచేసినాక వెండిపళ్లెం మిగిలింది. అది చాలా బరువు. అందుచేత అలాదీన్ వడ్డివ్యాపారిని ఇంటికి పిలిపించాడు. ఆ వ్యాపారి అలాదీన్ చేతిలో పది బంగారు నాణాలు పెట్టి పళ్ళాన్ని వట్టుకెళ్ళాడు.

ఆ అడబ్బుకూడా అయిపోయింది. అలాదీన్ తన తల్లిని ఎక్కడికో పంపిసి, దీపాన్ని బయటికి తీసి దువ్వాడు. భూతం ప్రత్యక్షమయింది. "అకలిగా వుంది. వెనక తెచ్చి సర్రే బోజనం పట్టుకురా!" అన్నాడతను. భూతంతో, భూతం మరొకసారి పెద్ద వెండి పళ్లెంలో వన్నెండు కంచాలనిండా ఆహారం పేర్చుకుని తెచ్చియిచ్చి, మాయమయింది.

కొంచెంసేపటికి అలాదీన్ తల్లి తిరిగి వచ్చింది. ఆహారం చూసి ఎంతో సంతోషించి, "ఆ భూతం కడుపు దల్లిగా బోజనం వచ్చిందా? దాన్ని మాత్రం నాకళ్ళ చూడను!" అన్నది. అతరవాత తల్లి కొడుకులు ఏ చింతా లేకుండా రెండురోజులపాటు

మఖంగా బోజనం చేశారు. తరవాత అలాదీన్ వెండికంచం ఒకటి పట్టుకుని బయటకు బయలుదేరాడు.

చారిలో ఒక కమసాలి దుకాణం వున్నది. ఈ కమసాలి చాలా న్యాయస్తుడు, ధర్మమిద్ది కలవాడు. అయిన అలాదీన్ ను చూసి, "నేను అప్పుడప్పుడూ చూస్తున్నాను, ఏమిటో పట్టుకుపోయి వడ్డివ్యాపారికి అమ్ముతున్నట్టున్నావే? వాళ్ళు కర్కెటకులు, నాయనా? నాకు అమ్మరాదా? నేను నిన్ను మోసం చేస్తానా?" అన్నాడు.

అలాదీన్ చంకలోనుంచి కంచంతిని కమసాలికి చూపాడు. కమసాలి దాన్ని

చందమామ

చెయ్యకుండా, అతనూ అతని తల్లికూడా నిరాశంబుర జీవితం గడవసాగారు.

ఇప్పుడు అలాదీన్ పూర్తిగా మారిపోయాడు. అతనిలో సామరిలకీనా లేమి లేవు. అతను రోజూ బజారుకు వెళ్ళి పెద్ద పెద్ద వ్యాపారస్తులతో మాట్లాడేవాడు; క్రయ విక్రయాలు గమనించేవాడు; రత్నవర్తకులు చేసే అమ్మకాలు పరిశీలించేవాడు.

అతనికి ఒక అద్భుతమైన విషయం తెలియవచ్చింది; మంత్రిగారు తనను గుహలోకి పంపినప్పుడు, అక్కడి తోటనుంచి తాను కోసుకువచ్చిన పళ్లు రంగు గాజు పెంకులు కావు—వెలలేని రత్నాలు! తన పద్ద పున్న రత్నాలు చీకరవర్తులపద్దకూడా వుండవు! రత్నవర్తకులపద్ద పున్న మేలు లలోకిల్లా వెలవైనవాటిని అలాదీన్ చూశాడు. కాని అవేవి అతనిపద్ద ఉన్నవాటికి విమాత్రమూ చాలవు.

అతను ఈ సంగతి గ్రహించిన కొద్ది రోజులకే ఒక చిత్రం జరిగింది. ఆ ఉదయం అతను నగలవర్తకుల బజారుకు పోతూండగా రాజభటులు వచ్చి దుకానా లన్నీ మూసివేసాగారు. ఆ చారిగా రాజ కుమార్తె స్నానశాలకు వెళుతున్నది. వీధు లలో దుకానాలన్నీ మూసి, జనం ఇళ్లలోకి

క్రాసులో తూచి, "దీని ఖరీదు చెబ్బె బంగారు నానాలు. నీకా వడ్డీవ్యాపారి లోగడ ఏమిచ్చాడు?" అన్నాడు.

"ఒక్కనాణెం ఇచ్చాడు యర్బార్లుడు!" అని చెప్పి, అలాదీన్ ఆ కంచాన్ని కమ సాలిగి అమ్మి అతడు యిచ్చిన డబ్బు పుచ్చుకుని ఇంటికి వెళ్ళాడు.

అది మొదలు అలాదీన్ తన వెండి యావత్తూ కమసాలికే అమ్ముకూ వచ్చాడు. క్రమంగా అతనివర్గీర ధనం చేరసాగింది. కాని అలాదీన్ అర్బాటుంగా జీవించాలని ప్రయత్నించలేదు. అవసరమైన వస్తువులు మాత్రమే కొంటూ, డబ్బు విమాత్రమూ వృథా

వెళ్ళిపోయి, ఏడులు ఖాళీ చెయ్యవలసిందని, అలా చెయ్యనివారికి మరణదండన విధించబడుతుందని రాజభటులు హెచ్చరికలు చేస్తూవున్నారు.

ఈ హెచ్చరిక వివగాన అలాదీనకు ఎలాగైనా రాజకుమార్తెను చూడాలన్న కుతూహలం కలిగింది. రాజకుమార్తె బుడూర్ చాలా గొప్ప అందగత్తె అని అందరూ అనుకోవటం అతను చిని పుడ్డాడు.

అమెను చూడటానికి విలుగా దాక్కోచాలని అతను చుట్టూ కలయచాళాడు. అతనికి అలాటి చోటే కనిపించలేదు. స్నానశాల తలుపుల వెనక దాక్కుంటే బుడూర్ లక్కడికి చేరేటప్పుడు చూడటానికి సాధ్యపడుతుందని అతనికి తోచింది. వెంటనే అలాదీన స్నానశాలకేసి పరిగెత్తాడు. స్నానశాలద్వారం చాలా పెద్దది. దాని తలుపుల వెనక దాక్కుని అలాదీన రాజకుమార్తె రాకకోసం ఎదురుచూడసాగాడు.

ఈలోపుగా రాజకుమార్తె బుడూర్ రాజభవనంనుంచి బయలుదేరి, సగరం చూసుకుంటూ, నిర్మానుష్యంగా వున్న పిడుల వెంబడి స్నానశాలకు వచ్చింది. స్నానశాలలోకి అడుగుపెట్టబోతూ అమె తన ముఖానికి అద్దంగా వున్న మేలిముసుగు పెళికిసింది.

అప్పుడు అలాదీన రాజకుమార్తెను చూశాడు. అమె ముఖం చంద్రబింబం కన్నకూడా అందంగా వున్నట్టు అతనికి తోచింది. "అహ, ఇటువంటి సౌందర్యాన్ని వుట్టించిన అల్లా మహిమ!" అనుకున్నాడు అలాదీన.

ఆ క్షణంవరకూ అలాదీనకు అందరు అడవాళ్లూ తన తల్లిలాగే కనబడేవారు. వారిలో ప్రత్యేకమైన అందం ఉంటుందని అతని నెప్పడూ తోచలేదు. కాని రాజకుమార్తె బుడూర్ ను చూసిన క్షణం అతని హృదయం ప్రేమతో నిండిపోయింది.

(రెంకా ఉంది)

4

[మొరకొ మంత్రికుడు అలాచీనీను యాగశ్శంభోపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. అతను తన వెలి సున్న ఉంగరంలో ఉన్న యాతం వహయంతో పైకి వచ్చి జల్లు చేయకున్నాడు. తరవాతి దాంతయలో ఉన్న యాతం అతనికి పెద్దపెద్ద చెందికందాలలో మహారాజులు తినే వాజినం తప్పి పెట్టాగింది. ఆ చెంది అమ్మకుని అలాచీనీ దనికుడు ఇంకాగాడు. గుహలో నుంచి తాను తప్పిన రత్నాలు అపారమైన విలువగలిగినవిగాతా అతనికి అర్థమయింది. ఇంతలో ఒకవారతను రాజకుమార్తె మదూరీను యాని అమెను ప్రేమించాడు.]

అలాచీనీ గంబడి చేరేసరికి అతను ఈ "అయ్యో, తండ్రి! ఏకేం జబ్బు ప్రపంచంలో ఉన్నట్టు లేదు. అతని చేసిందిరా? బాధ ఏమైనా వుందా? నాతో వారికం మాని తల్లి అడుర్చగా, "అలా మాటమాత్రం చెప్పరా!" అని తల్లి ఎంతగానో వున్నావేంరా, నాయనా? వెంట్లో బాగాలేదా?" అతిమారింది.

అని అడిగింది.

"నిన్ను చేధించకమ్మా!" అన్నాడు

అలాచీనీ తల్లికి జవాబు చెప్పలేదు. అలాచీనీ వెనుగుగా.

తల్లి తీసుకువచ్చి తన ఏదట పెట్టిన అతను అన్నం తిన్నదాకా తల్లి వదిలి పోయిన అతను ముట్టనలేదు. పెట్టలేదు. అందుకని అతను కొంచెంగా

వి. ప్రసాదరావు

ఎంగిలిపడ్డాడు. ఆ తరువాత ఆతను వక్క
మీద పడుకుని ఆ రాత్రుల్లా ఏమేమిటో అలో
చించాడు. మర్నాడల్లా ఆతను వక్కమీది
నుంచి లేవలేదు.

కొడుకు ప్రవర్తన తల్లికి విచిత్రంగా కని
పించింది. అవిడ ఆతన్న ప్రశ్నలతో వేధిం
చింది, వైద్యుణ్ణి పిలుస్తానన్నది. గొతగా
ఒక అరబ్బి వైద్యుడు నిగరానికి వచ్చాడు.
రాజుగారుకూడా ఆయనచేత వైద్యం
చేయించుకుంటున్నారు. కావలిస్తే ఆ
వైద్యుణ్ణి పిలుచుకువస్తానన్నది ఆమె.

"అమ్మా, నేను బాగానే ఉన్నాను. నాకే
లేగమూ లేదు. ఇదివరకల్లా ఆకవాళ్ళుండరూ

~~~~~

నీలాగే ఉంటారనుకునే వాళ్లు. కానీ నిన్ను
రాజకుమార్తె బుడూరను స్నానశాలవద్ద
చూశాను. స్నానశాలవద్ద ఆమె తన మొహం
మీది మెలిముసుగు తొలగించింది. అప్పుడు
నా కామ మొహం కనబడింది. వెంటనే
నాకు నవనాడులు పిరపించినట్టయి
పోయింది. ఎలాగైనా రాజుగారిని ఎప్పించి
ఆమెను పెళ్ళాడితే తప్ప నా మనస్సుకు
శాంతి ఉండదు!" అన్నాడు అలాదీన్.

ఈ మాటలు వినగానే అలాదీన్ తల్లి
నిశ్చయంగా తన కొడుక్కు విచ్చి వర్ణం
దనుకున్నది.

"అవేం మాటలురా? నీకేమైనా మతి
పోయిందా ఏమిటి? ఇక ఎన్నడూ అలాటి
మాట లనకు!" అని ఆమె తన కొడుకును
మందలించింది.

"నాకేమీ విచ్చిలేదు. నువ్వు లోకీ చెప్ప
గాక, నా మనసు మారటం కల్లా! నేను రాజ
కుమార్తెను పెళ్ళాడి తీరవలసిందే. రాజు
గారివద్దకు వెళ్లి, మీ అమ్మాయిని నాకిచ్చి
పెళ్లి చేస్తారా, చియ్యరా అని అద్భుతంగా
అడిగిస్తాను. ఏమైనావరే వెనకాడేక లేదు!"
అన్నాడు అలాదీన్.

"మళ్ళీ అదే మాటా? చుట్టుపక్కల
వాళ్లు వినిపోగలరు, తునుకొరా, బాబూ!

~~~~~ చందమామ ~~~~~

రాజుగారిని ఇటువంటి మాట అడగటానికి మధ్యపడులెనా ఉండాలా? నీకెవరు మధ్య పరిత్యం చేస్తారా?" అన్నది తల్లి.

"నువ్వున్నావుగా, అమ్మా? నీకన్న నా కెవరున్నాడూ? అందుచేత నువ్వు చెల్లి నా మనసులో ఉన్న కోరికను రాజుగారికి తెలియజెయ్యి!" అన్నాడు అలాదీన్.

"ఇంకా నయం! నేనా? ఏకోపాటు వాకుకూడా మతిపోయిందనుకున్నావా ఎం? మీ నాన్నమ్మా కూటాకి లేని దర్జీవాడు. రాజుగారి కూతుర్ని పెళ్లాడకాననటానికి నీకసలు హక్కుక్కడుంది? వారా అమ్మాయిని ఏ రాజాధిరాజు కొడుకుకో ఇచ్చి వేస్తారు. కయ్యానికి ఏయ్యానికి సమాన పెరాదా ఉండాలి, నాయనా!" అన్నది తల్లి.

"అదంతా నాకు తెలియదా, అమ్మా? ఏమైనా నేని పెళ్లి చేసుకోవటానికి పూర్తిగా నిశ్చయించుకున్నాను. ఈ నిశ్చయం మారబోదు. నేను కొడుకునన్న అపేక్ష నీ కున్నట్టయితే నాకి కాస్త సహాయమూ చెయ్యి. ఎందుకంటే ఈ కోరిక తీరని పక్షంలో నేను అపేకాలం బతకను. నీకా నేనెక్కణ్ణి కొడుకును!" అన్నాడు అలాదీన్.

అలాదీన్ తల్లి కంట తడి పెట్టుకుంటూ, "అవును, నాయనా! నేను నీ తల్లిని,

మనెక్కడివే నా కొడుకువు. నీకు పెళ్లి అయి సుఖంగా ఉండటంకన్న నాకే కోరిక లేదు. అందుచేత మన సమానస్థుల పిల్ల ఎక్కడైనా ఉంటే పెళ్లిమాటలు బదువు రాను. అప్పుడుకూడా పిల్లతరువు వాళ్లు, నీ కొడుకేం చేస్తాంటాడని అడిగితే ఎం చెప్పాలో నాకు తెలీదు. మనబంటివాళ్లకే సమాధానిం చెప్పిలేని స్థితిలో ఉండి రాజుగారి కూతుర్ని ఎలా అడిగేది. నాయనా? కొంచెం ఆలోచించు, అలాటి కోరిక బయట పెట్టినాక మనెల్ని బతకనిస్తారా? అసలు అడగటానికి నాకుమాత్రం ఎలా మొహం చెల్లాకుంది. మొదలు నేను రాజుగారి

చందమామ

నీ హెరాదా ఏమిటి, నీకున్న అస్త్ర ఏమిటంటే ఏమని చెప్పేదిరా ?" అన్నది తల్లి.

ఈ విహుమానం తీసుకున్నాక ఆయన అటువంటి ప్రశ్న చెయ్యడమ్మా! ఒకచేక వెస్తీ నీ యిస్తుం వచ్చిన నమాధానం చెప్తా. అది నిజం చేసేటందుకు మనదగ్గర అద్భుత దీపం వున్నది!" అన్నాడు అలాదీన్.

మర్నాడు అలాదీన్ తల్లి, అద్భుతదీపం మీద భారమంతా వేసి, ధైర్యంగా రాజుగారి దర్బారునికి సిద్ధమయింది. అవిడ వళ్ళంలోని రత్నాలపైనే ఒక కాలువా కప్పి, పెండ్లాడే రాజుగారి ఇంటికి వెళ్ళింది. రాజుదర్బారం కోసం వచ్చేవారింకా గుంపు కూడలేదు.

మర్నాడు, ఇతర అధికారులూ సేభా భవనంలోకి పోవటం ఆమెకు కనిపించింది. దివరకు రాజుగారు వచ్చారు. సభలో అందరూ లేచి నిలబడ్డారు. రాజుగారు నింహననంపై కూర్చున్నాక నభికులు ఎవరి హెరాదా కు తగ్గ ప్రావాలో వారు కూర్చున్నారు.

ముందుగా న్యాయవిచారణలు జరిగాయి. కాని రాజుగారి దర్బారం కోసం వచ్చినవారిలో చాలామందిని వ్యవధి చాలక వెళ్ళిపొమ్మన్నారు. అలాదీన్ తల్లికికూడా ఇదే గతి వట్టింది. అందరికన్న ముందే వచ్చినప్పటికీ, ఆమెకు రాజుగారి దర్బారం

చేయించటానికి ముందుకు వచ్చినవారు లేకపోయారు. అవిధ వచ్చిన దారిచే ఇంటికి తిరిగి వచ్చింది.

అమె చేతిలో పళ్ళెం చూడగానే అమె వెళ్లిన పని కాలేదని అలావీస్ గ్రహించాడు. అవిధ లోపలికి వచ్చి, "ఎలాగైతేనేం రాజు సభలో ఇవారే అడుగుపెట్టాను, నాయనా! రాజుగారితో నేను మాట్లాడలేదు నిజమే, కాని ఇంకా చాలామంది బాలాగే మాట్లాడ లేదు. దేవుడు అనుగ్రహస్తే లేక మాట్లాడ తాను," అన్నదావిచ.

అలావీస్ కు మొదట నిరాశ కలిగినా తల్లి మాటలతో ధైర్యమూ, ఓర్పు వచ్చాయి.

అలావీస్ తల్లి ముచ్చాడు వెళ్లింది గాని

సభాభవనం చూసివుండి. సభ రోజువిడిచి రోజు జరుగుతుంటుంది. అవిధ సభకు వెళ్లటం మానలేదు. వారం రోజులు గడిచాక రాజు గారు అమెను గమనించి, తన మంత్రితో, "అమెనిచివి ప్రతిసారీ చూస్తున్నాను. కాలవ కప్పి ఏదో వట్టనొచ్చి అలా నిలబడుతోంది. అమె పని ఏమిటో?" అన్నాడు.

"మహాప్రభూ, స్త్రీలది అల్పబుద్ధి. భర్త మీదనే, బంధువులమీదనే ఏర్పాడు చేయ దానికి వచ్చిఉంటుంది!" అన్నాడు మంత్రి.

"ఈసారి అమె వచ్చినప్పుడు నా ఎడటికి పంపించు," అన్నాడు రాజు.

మరునాడు రాజు అమెను తన ఎడటికిచిలి పించి, "ఏమమ్మా, నిన్ను చాలా రోజులుగా చూస్తున్నాను. నువ్వు ఎన్నడూ నా ఎడటికి వచ్చి ఏమీ చెప్పకోలేదు. నావల్ల నీకే సహాయం కావాలి?" అని అడిగాడు.

అలావీస్ తల్లి రాజుగారికి వంగి సమే స్కారాలు చేసి, "మహాప్రభూ, నా మాట లలో ఆపచారం ఏమిన్నా ఉంటే దండించ నని ఆభయం ఇవ్వండి!" అన్నది.

రాజుగారు సవ్య, "నీకేమీ భయంలేదు. సభ ముగిసేదాకా ఆగు, తరవాత నీకోరిక వింటాను," అన్నాడు.

నేక ముగిసింది. రాజా మళ్ళీ తప్ప
ముగిలిన సభికులందరూ వెళ్ళిపోయారు.
రాజుగారు అలాదీన తల్లితో, "నీ వారిక
ఏమిటి?" అన్నారు.

"మహారాజా, అలాదీన్ అని వాడొక
 కొడుకున్నాడు. వాడొకనాడు రాజకుమార్తెను
 స్నానశాల తలుపుల వెనకనుంచే చూశాడు.
 అదిచెందలు వాడా పెద్దను ప్రేమించాడు.
 అమెను పెళ్లాడకపోతే వచ్చిపోతానంటు
 వ్వాడు. అందులో తప్పించి మన్నించాలి!"
 అన్నది అలాదీన్ తల్లి.

రాజు నవ్వి, "అశ్వమేధంకే వెనుది?" అన్నాడు. అలాంటి వర్ణి కాదువ గిది, వశ్యంలో వున్న రత్నాలను రాజుగారికి అందించింది. వాటిని చూసి రాజుగారికి నెట మాట రాలెదు.

చివరకాయన, "నా జన్మలోనే వెన్నెరగా
కలాటిరత్నాలు ముసివ్వించలేదు. మంత్రి,
మహావీరరాజు మాకావా?" అన్నాడు.

"బెద్దు, బుద్ధు, బ్రహ్మ!" అన్నాడు మంత్రి.

"ఇలాటి రత్నాలు పంపినవాడు వా
కుమార్తెను పెళ్ళాడటానికి అర్హుడు కాడా?"
అన్నాడు రాజు.

ఈ మాటను చిం జనాదులు వచ్చిలో తెలి
చుక మంత్రి తిరమకపట్టాయ. రాజగుమూర్తి

మద్రాస్ను తన కేయకురిచ్చి చేస్తానని
రాజుగారు లోగడ ఆనివ్వవ్రాడు.

"మహారాజా, తమరు ఇంతకు పూర్వం రాజకుమార్తెను వా కొడుకుకచ్చి పెళ్ళి చేస్తానని వాగ్దానం చేసివున్నారు. తమరు మా అబ్బాయిని మోతువెలచా గడువిచ్చే పక్షంలో వాడు ఇంతకంటే విలవైన కట్నం తెసాడు!" అన్నాడు మంత్రి.

మోక్షనెటలు కాదు, ముప్పై ఏళ్లు
గడుచిచ్చినా అంతకంటే విలవిల కట్టుం
తిమీకురావటం మంచి కొడుకుపట్ల కాదని
రాజుకు పూర్తిగా తెలిసికూడా, మంచి
కొరికను ముప్పైంది సరిపెన్నాడు.

తరవాత రాజుగారు అలాదీన్ తల్లిగారిని తిరిగి, "నా కుమార్తెను ఇచ్చి పెళ్ళి చేస్తానని మీ అబ్బాయితో చెప్పి, కాని మూడునెలల దాకా పెళ్ళి జరగడని చెప్పి, ఎందుకంటే పెళ్ళి వ్రదుత్తాలకు ఆ మాత్రం వ్యవధి కావాలి," అన్నాడు.

అలాదీన్ తల్లి రాజుగారిని దీవించి శలవు పుచ్చుకుని ఇంటికి వచ్చేసింది. ఆమె మొదట చెడునవ్వు చూడగానే అలాదీన్ కు ఆశ చేకైంది.

"నాయనా, రాజుగారు నీకు పెల్లనివ్వటానికి ఒప్పుకున్నాడు. అయితే మంత్రిగారు ఆయన చెవిలో ఏదో గొణుగాడు. వానిమీదట రాజుగారు మూడునెలలదాకా పెళ్ళి వాయిదా కావాలన్నాడు. మంత్రి ఏదో కుట్ర చేసి పెళ్ళి వడగొడతాడని నాకు అనుమానంగా ఉందిరా!" అన్నది.

అలాదీన్ పరమానంద భరితుడైనాడు. మూడునెలల వ్యవధి అతనిని అంతగా

నొప్పించలేదు. "చచ్చిపోతున్నవాడికి ప్రాణం పోకావమ్మా!" అంటూ అతను తన తల్లిని అభినందించాడు.

రోజులు లెక్కపెడుతూ అలాదీన్ రెండు నెలలు గడిపాడు. ఆ తరవాత ఒకరోజు సాయంకాలం అతని తల్లి నూనెకోసం బజారుకు వెళ్ళింది. అవిడకు పిడుచు చూడగానే అశ్చర్యం కలిగింది. చుకానా అన్నీ మూసెకారు. పిడులనిండా తోరణాలూ, అలంకారాలూ, దీపాలూ కనిపించాయి. "ఈ అర్చాటమంతా ఏమిటి?" అని అవిడ నూనెకోట్టువాణ్ణి అడిగింది.

"నీకంక తెలివా? ఈ రాత్రికి మంత్రి కుమారుడు రాజకుమార్తెను పెళ్ళాడు తున్నాడు," అన్నాడు నూనె అమ్మేవాడు.

ఈ మాట వినిగానే అలాదీన్ తల్లికి మతి పోయినట్టుయింది. ఈ దుర్వార్త తన కడుకు చెవిని వేడుట మెలాగా అనుకుంటూ అవిడ ఇంటికి తిరిగి వచ్చింది. —(ఇంకావుంది)

అద్భుతదీపం

5

[అలాదీన్ రాజకుమార్తె బుదూర్ను చూసి ప్రేమించాడు. అతని తల్లి అతనితరపున రాజుగారి దర్శనం చేసుకుని, అలాదీన్ గుహలోనుంచి తెచ్చిన అమూల్యమైన రత్నాలు కానుకపెట్టి, రాజకుమార్తెను తన కొడుకుకిచ్చి చేయమని విజ్ఞాపన చేసుకున్నది. రత్నాలు చూసి దిగ్భ్రమ చెందిన రాజు పెళ్ళికి ఒప్పకున్నాడు. మంత్రి అడ్డపిడి పెళ్ళిని చూచు నెలలు వాయిదా చెయించాడు. రెండునెలలు గడిచాయి. ఒకనాడు అలాదీన్ తల్లి సొనెకొనం దుకాణానికి వెళ్ళి సగరమంతటా ఆలంకరణలూ, ఉత్సవాలూ చూసి, ఆ రోజు రాజకుమార్తెకూ మంత్రికుమారుడికీ పెళ్ళి జరగనున్నట్టు తెలుసుకున్నది.]

ఆమె ఇంటికి తిరిగి వస్తూనే అలాదీన్తో, కొడుకుకిచ్చి చేస్తున్నాడు. ఈ చాత్రే లిగ్నం. "నాయనా, అశుభవార్త తెచ్చానురా! అది రాజుగారు సరే సన్నవ్వుటికీ మంత్రి ఏదో వింటు నువ్వెంత బాధ పడతావో!" అన్నది. కుతంత్రం చేస్తాడని నేను భయపడుతూనే "ఏమిటమ్మా ఆ వార్త?" అన్నాడు వచ్చాను నుమా!" అన్నది తల్లి.

అలాదీన్ ఆత్రంగా.

"ఇంతకూ ఈ పెళ్ళి సంగతి నీకెలా

"ఏం చెప్పేది, నాయనా? రాజుగారు తెలిసిందమ్మా?" అని అలాదీన్ తల్లిని నీకిచ్చిన మాట తప్పి, తన కూతురిని మంత్రి అడిగాడు.

అమె నగరంలో తాను చూసినవి, తెలుసుకొన్నవి అతనికి చెప్పింది. అలాదీన్ ఒక్క క్షణం పాటు నివ్వెర పోయాడు, కాని మరు క్షణం అతనికి తనవద్ద ఉన్న అద్భుత దీపం జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"ఎందుకు విచారిస్తావమ్మా? ఈ రాత్రికి ఈ పెళ్లి జరిగే మాట అబద్ధం. నువ్వు లేచి వంట చెయ్యి. భోజనం చేశాక నేనా పెళ్లి భగ్గం చేసే పని చూసుకుంటాను," అన్నాడు అలాదీన్ తల్లితో.

భోజనం చేసి అతడు తన గదిలోకి వెళ్లి, దీపం పైకి తీసి చాన్ని రుద్దాడు. వెంటనే భూతం ప్రత్యక్షమై, "ఎం సెలవు?" అన్నది.

"ఎను. రాజుగారు తన కూతుర్ని నాకిచ్చి పెళ్లి చేస్తానని మాట ఇచ్చాడు. అందుకు మూడు నెలలు గడువు కోరాడు. ఇంకా ఆ గడువు తీరకమునుపే తన కూతురిని మంత్రికొడుకు కిచ్చి ఈ రాత్రి పెళ్లి చేస్తున్నాడు. అందుచేత నీవు ఈ రాత్రి పెళ్లి కూతుర్ని పెళ్లికొడుకునూ వాళ్ల గది నుంచి ఎత్తుకునివచ్చి నా ఎడట పెట్టు," అని అలాదీన్ దీపంభూతాన్ని అజ్ఞాపించాడు.

కొద్ది సేపటిలోనే భూతం పెళ్లికొడుకునూ, పెళ్లికూతుర్ని తెచ్చి అలాదీన్ ముందు పెట్టి, "ఇంకేం సెలవు?" అన్నది.

అలాదీన్ మంత్రికొడుకును చూపిస్తూ, "ఈ నిర్భాగ్యుణ్ణి పెంట పొగుపైన పడుకో, బెట్టి నిద్ర పుచ్చు. మళ్ళీ రేపు తెల్లవారు జామున కనబడు," అన్నాడు.

భూతమూ, మంత్రికొడుకునూ మాయమైన అనంతరం, అలాదీన్ రాజకుమార్తె కేసి తెరిగి, "నేను నీకు ద్రోహం చేసే ఋద్ధితో ఇక్కడికి తెప్పించలేదు. మీ తండ్రి నాకు ద్రోహం తలపెట్టాడు. నిన్ను నాకిచ్చి పెళ్లి చేస్తానని మాట ఇచ్చి, అందుకు గాను మూడు మాసాలు గడు పడిగి, ఆ గడువు చాటకముందే ఆయన మాట తప్పి, నిన్ను ఈ మంత్రి కొడుకు కిచ్చి పెళ్లి చేయ నిద్ద

వద్దాడు! అందుచేత నేను తప్పనిసరిఅయి ఇలా చెకాను," అన్నాడు.

పెళ్లి కోసం ఆలంకరించిన రాజభవనపు పడక గదిలో ఉన్న రాజకుమార్తె ఒక్క సారిగా ఒక పూరి ఇంట్లోకి మారిపోవటంచేత బెదిరిపోయింది. ఆమె ఆరాత్రల్లా కన్ను మూయలేదు. ఆమెను తన పక్కమీద పడుకోమని తనకూ ఆమెకూ మధ్య ఒక కత్తి అడ్డంపెట్టి అలాదీన్ నుఖంగానిద్రపోయాడు.

తెల్లాయామున దీపంభూతం ఎవరూ పిలవకుండానేవచ్చేసింది. రాజకుమార్తెనూ, మంత్రికుమారుణ్ణి రాజభవనానికి చేర్చమని అలాదీన్ భూతాన్ని ఆజ్ఞాపించాడు.

మరుక్షణం రాజకుమార్తె, మంత్రి కుమారుడూ రాజభవనంలో ఉన్నారు. తమను ఎవరూ తెచ్చి చేర్చారో కూడా తెలుసుకునే అవకాశం వారికి లేకపోయింది.

రాజుగారు తన కుమార్తెను పిలిచి, "ఎమమ్మా, నీకూ నీ భర్తకూ అనుకూల దాంపత్యం కుదిరిందా?" అని అడిగాడు. రాజకుమార్తె తండ్రికేసి నితరరసాయి చూసిందే గాని ఏమీ సమాధానం ఇవ్వలేదు. ఆయన ఆ ప్రశ్న రెండుమూడుసార్లు అడిగాడు, కాని ఆమె సమాధానం చెప్పలేదు.

రాజు ఆగ్రహంతో రాణిపద్మకు వెళ్లి, "నీ భర్త నీకు అనుకూలంగా ఉన్నాడా అంటే

అమ్మాయి సమాధాన మివ్వదేమిటి?" అని కోపంగా అడిగాడు.

"మితో చెప్పటానికి సిగ్గుపడుతున్నది లెండి. నేనడిగి తెలుసుకుంటానుగా!" అన్నది రాని.

కాని తల్లి ప్రశ్నలకుకూడా రాజకుమారి మొదట్లో సమాధానాలివ్వలేదు.

రాణి గాభరాపడి, "ఏం జరిగింది, తల్లి? ఎందుకు జవాబు చెప్పవు?" అన్నది.

వానికి రాజకుమారుడు, "ఏం చెప్పి దమ్మా? నేనూ నా భర్తా గదిలోకి అడుగు పెట్టిన మరుక్షణం ఎవరో మమ్మల్ని ఒక దిక్కుమాలిన ఇంటో చేర్చారు. ఆ మనిషి

ఎవరో చూసే అవకాశంకూడా లేకపోయింది. తరవాత నన్ను ఒంటరిగా విడిచి, నా భర్తను ఎక్కడికో తీసుకుపోయారు. నా పక్కనే ఎవరో యువకుడు వడుకున్నాడు. మా ఇద్దరికీ మధ్య ఒక కత్తి ఉండాడు. నేను హదిరి చేద్దాను. మళ్ళీ తెల్లారే సమయానికి ఇక్కడ ఉన్నాం. అందుచేతనే నాన్న నన్ను అడిగితే ఏం చెప్పాలో నాకు తెలియలేదు," అన్నది.

"నాతో చెబితే చెప్పావు గాని ఈ సంగతి ఇంకెవరికన్నా చెప్పావంటే నీకు నిశ్చయంగా మతి పోయిందనుకుంటాను. మీ నాన్నతో నువ్వేమీ అనకపోవటం ఒక విధంగా మేలే

అయింది. ఆయన ఇంకొకసారి అడిగినా విమి చెప్పకు." అన్నది రాణి.

"నా మాటలు సువుసమ్మలేదులాగుంది. నాకు మతి పోలేదమ్మా. నా మాటలు సమ్మకపాతే పోనీ నా భర్తనడుగు," అన్నది రాజు కూతురు.

"ఏదో భ్రమ వడ్డావులే, తల్లీ. అదంతా మరిచిపో. నీ పెళ్లికని ఎన్ని వినోదాలు చేస్తున్నారో చూతువు గాని, నిద్రంకా!" అంటూ రాణి దాసీలను పిలిచింది. వారు రాజకుమార్తెను అలంకరించసాగారు.

ఈలోపల రాణి రాజువద్దకు వెళ్లి, "అమ్మాయికి రాత్రి ఏదో పిడకలలు వచ్చి

నట్లున్నవి. అంతకన్న మరేమీ లేదు. మీరు నిష్కారణంగా దానిపై అగ్రహించకండి!" అని చెప్పింది.

తరువాత ఆమె మంత్రికుమారుణ్ణి రహస్యంగా పిలిపించి, తన కుమార్తె చెప్పిన విషయాలన్నీ చెప్పి, "నిజంగా ఇలాగే జరిగిందా?" అని అడిగింది.

నిజం ఒప్పుకుంటే తనను చూసి అందరూ నవ్వుతారని మంత్రికొడుకు అన్నీ వట్టిబేసన్నాడు. తన కూతురికి పిడకలలో లేక భ్రాంతో కలిగివుంటుందని రాణి రూఢి చేసుకున్నది. రోజల్లా పెళ్లి సంబరాలు సాగాయి. పాడేవాళ్ళు పాడారు, అడేవాళ్ళు అడారు. కాని రాజకుమార్తెలో కొంచెంకూడా ఉత్సాహం లేదు. గడచిన రాత్రి జరిగిన అనుభవాన్ని ఆమె మరవలేకపోయింది.

ఆ వగలల్లా అలాదీన్ సగరమంతా తిరిగి వినోదాలు చూశాడు. "మంత్రికొడుకు చేసుకున్న అదృష్టం! అతను రాజుగారికి అల్లుడయ్యాడు!" అని అందరూ అనుకోవటం వింటే అలాదీన్ కు నవ్వొచ్చింది. పెళ్లి రాత్రి యావత్తూ ఆ మంత్రికొడుకు పెంట కుప్ప మీద వదుకున్నాడని ప్రజలకు తెలియదు!

రెండోరాత్రికూడా అలాదీన్ రాజకుమార్తెను దీపంభూతం చేత తన గదికి

***** చందమామ *****

తెప్పించి, అమెకూ తనకూ మధ్య కత్తి అడ్డం పెట్టి వదుకున్నాడు. దీపం భూతం మంత్రి కుమారుణ్ణి పెంట కుప్పమీద వదుకోబెట్టెంది. మళ్ళీ తెల్లవారగానే వాళ్ళిద్దరూ ఎప్పటిలాగే రాజభవనంలో ఉన్నారు.

రాజగారు తన కూతురివద్దకు వెళ్లి, "అమ్మాయి, ఎలా వున్నావు?" అని అడిగాడు. కాని రాజకుమార్తె జవాబు చెప్పక, తండ్రికేసి మరింత బెదురుగా చూసింది.

బెల్లంకొట్టిన రాయిలాగా తన కూతురు జవాబు చెప్పకపోవటం చూసి మండిపోయి, రాజు, "నిన్న చూశాను, ఇవాళ చూస్తున్నాను, అడిగిన ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పక అలా గుడ్లుపెట్టుకు చూస్తావేం? అంత పాగరిక్కిందా? చూడు, నిన్నేంచేస్తానో!" అంటూ కత్తిదూకాడు.

రాజకుమార్తె హడలిపోయింది. అమె కన్నీరు కారుస్తూ, "నాన్నా, నిజం తెలిస్తే నన్నుచూసి జాలిపడతావు గాని నామీద కోప్పడవు. నేను అసలే వరకం అనుభవిస్తున్నాను," అని రాజుతో జరిగినదంతా చెప్పింది. "అదంతా పెళ్ళికొడుక్కుకూడా తెలుసు. నా మాటలో నమ్మకం లేకపోతే ఆయనను అడుగు," అన్నదామె. రాజగారు తన కుమార్తెను చూసి జాలిపడి, "ఎచ్చి

దాదా, ఈ సంగతి నిన్ననే చెప్పి ఉంటే రక్షకభటులను ఏర్పాటుచేసి, నీకు ఏ ప్రమాదమూ రాకుండా కాపాడి ఉండును గదా! ఇవాళ రాత్రికి నీకే అవదా కలగకుండా నేను చూస్తాను. జరిగినదంతా మరిచిపోయి నిశ్చింతగా ఉండు," అన్నాడు. తరవాత ఆయన మంత్రిని పిలిపించి, "ఏమిటిదంతా? గడిచిన రెండు రాత్రుల సంఘటనలను గురించి నీ కొడుకు నీతో ఏమైనా చెప్పాడా?" అని అడిగాడు.

"మహారాజా, ఈ రెండు రోజులూ నేను నా కొడుకును కలుసుకోనే లేదు. నాకేమీ తెలియదు," అన్నాడు మంత్రి.

రాజు తన కుమార్తె తెలివిన విషయా లన్ని మంత్రికి చెప్పి, "అసలు ఏం జరిగి నదీ నీ కొడుకును అడిగి తెలుసుకో. నా కూతురు కంగారుపడి నిజం గ్రహించక పోయి ఉండవచ్చు," అన్నాడు.

మంత్రి తన కొడుకును పిలిపించి, రాజ కుమార్తె చెప్పిన విషయాలు చెప్పి, "ఇదంతా నిజమేనా?" అని అడిగాడు.

"రాజకుమార్తె అబద్ధం చెప్పవలసిన గతేం వట్టింది, నాన్నా? నా సంగతి మరి అన్యాయం. రెండు రాత్రులూ నేను పెంట కుప్పమీద పడుకున్నాను. చలికి ఎముక లన్నీ విగుసుకుపోయాయి. నాకీ పెళ్లి వద్దు, నాన్నా. దీన్ని రద్దుచేయించు. ఇంకో రాత్రి నేనా పెంటకుప్పమీద పడుకోలేను, రాజు గారి అల్లుణ్ణి కాకపోయినా మానె!" అన్నాడు మంత్రికొడుకు.

ఈ మాట వినగానే మంత్రికి చాలా కష్టంవేసింది. ఈ పెళ్లి జరిగించటానికి

అయిన విశ్వప్రయత్నం చేసిఉన్నాడు. అందుచేత ఆయన తన కొడుకుతో, "నాయనా, నువ్వు తొందరపడకు. ఈ రాత్రి ఏం బరుగుతుంటే చూద్దాం. ఇలాటి అదృష్టం మళ్లీరమ్మంటే రారు," అన్నాడు. తరవాత మంత్రి రాజుగారిదగ్గరికి వెళ్లి, "మహాప్రభూ, రాజకుమార్తె చెప్పినదంతా నిజమే! మావాడుకూడా చెప్పాడు," అన్నాడు.

"అయితే ఈ పెళ్లిని ఇప్పుడే రద్దు చేస్తున్నాను," అంటూ రాజుగారు పెళ్లివేడుక లన్నీ ఆపవలసినదిగా ఉత్తరువిచ్చాడు.

పెళ్లి రద్దయిందని తెలియగానే ప్రజలు ఆశ్చర్యపడ్డారు. రాజుగారి ఇంటినుంచి మంత్రి, మంత్రికొడుకూ కోపంగా వెళ్లి పోవటం జనం కనిపెట్టి, "ఏం జరిగింది? పెళ్లి ఎందుకు రద్దయింది?" అని అడగ సాగారు. కాని బరిగినదేమిటో అలాడినకు తప్ప మరెవరికీ తెలియదు.

(ఇంకా ఉంది)

అద్భుతదీపం

6

[తన కుమార్తెను అలాదీనికిచ్చి చేస్తానని మాటకచ్చి మూడునెలలు గడువడిగిన రాజుగారు మంత్రిమాటలు విని, అన్నమాట కాస్తా తప్ప, గడువులోపలనే తన కుమార్తెను మంత్రి కొడుకుకిచ్చి పెళ్ళిచేసేశాడు. ఈ సంగతి తెలిసి అలాదీన్ దీపంభూతం నహాయంతే పెళ్ళి నిష్కలమయిపోతూ చేశాడు. పెళ్ళి రద్దయిపోయింది. పెళ్ళినివేదాలన్నీ కట్టిపెట్టబడ్డాయి.]

రౌబాకూతురు ఋమారకూ మంత్రికొడు కుకూ బరిగిన పెళ్ళి రద్దయిపోయిందని, రాజుగారు మంత్రికొడుకును దూరప్రాంతానికి పంపికొరసి ప్రజలందరికీ తెలిసి పోయింది. ఈ సంగతి విని అలాదీన్ ఎంతో సంతోషించాడు, తన దీపాన్ని మెచ్చు కున్నాడు. రాజకుమార్తె వివాహం ఎలా భగ్గుమయినదీ తనకు తప్ప ఇంకొక సర మానవుడికి తెలియదు, అందుకుకూడా ఆతను చాలా సంతోషించాడు.

త్వరలోనే రాజుగారు పెట్టిన మూడు నెలల గడువు పూర్తిఅయింది. అలాదీన్ తన తల్లిని రాజుగారి దర్శనంకోసం వెళ్ళ మన్నాడు. ఆమె తనకు గల దుస్తులన్నీటి లోకి మంచివి ధరించి రాజసభకు వెళ్ళింది. ఆమె సభలో అడుగుపెడుతూండగానే రాజుగారు ఆమెను గుర్తించాడు. ఆయన తన మంత్రితో, "అలాదీన్ తల్లి వస్తున్నది, గడువు తీరింది గనక అమ్మాయిని తన కుమారుడికిచ్చి చెయ్యమంటుందను

కుంటాను. మూడు నెలలు గడువు పెట్టిన సంగతి నాకు జ్ఞాపకం రావటం మంచి దయింది," అన్నాడు.

మంత్రి తనకు జరిగిన అవమానాన్ని ఇంకా మరవలేదు. ఆయన రాజుతో, "మహారాజా, తమవంటవారు అడిసమాట తప్పుకపోవటం మంచిదేగాని, చేసుకోబోయే అల్లుణ్ణి గురించి కొంతలోకొంత తెలిసి ఉండటంకూడా అవసరమే. బొత్తిగా ముక్కు మొహమూ ఎరగనివాడికి పిల్ల నెలా ఇస్తారు? ఈ అలాదీన్ గురించి నాకు తెలుసుగాని మీకు బొత్తిగా ఏమీ తెలియదు. ఇతని తండ్రి ఒక పేద దర్జీవాడు. పేదరికం తోనే మరణించాడు. అలాటివాడి కొడుకు సంపన్నుడని ఎలా నమ్మటం?" అన్నాడు.

"దేవుడు కరుణిస్తే ఎవడైనా సంపన్నుడు కావచ్చు," అన్నాడు రాజు.

"అలా జరిగిందనైనా మనకు దాఖలా ఉండాలిగా! నాసలహా ఏమంటే, ఈ అలాదీన్ ను పెద్ద ఎత్తున కట్టం అడగండి. అతను తీసుకురాగలిగిననాడు మనం కళ్లు మూసుకుని ఈ సంబంధానికి ఒప్పుకోవచ్చు," అన్నాడు మంత్రి.

"నువ్వు చెప్పింది దివ్యంగా ఉంది, మంత్రి. ఆ ముసలావిణ్ణి ముందుకు

రమ్మను," అన్నాడు రాజు. మంత్రి పిలవ గానే అలాదీన్ తల్లి రాజుగారిని సమీపించి ప్రణామం చేసింది.

"మేము చేసిన వాగ్దానాన్ని మరిచి పోలేదని అక్కగారు తెలుసుకోవాలి. అయితే మనం లోగడ పెళ్ళికూతురి కట్టుకానుక లను గురించి మాట్లాడుకుని ఉండలేదు. పెళ్ళి కూతురు రాజకుమారి అని, గొప్ప పుటక వుట్టినదని అక్కగారు మరిచిపోరాదు. పెళ్ళికూతురి కట్టుంలో ఏమేమి ఉండా లంటే—సరిచై పోతబంగారం వల్లాలనిండా రత్నాలు రాసులు పోయ్యాలి. ఆ రత్నాలు కూడా పూర్వం నాకు కానుకగా ఇచ్చిన

వాటిలాటనే అయిఉండాలి. ఈ నలభై పళ్ళాలనూ నలభైమంది అవ్వరసలవంటి ఆడబానిసలు రాజభవనానికి పట్టుకు రావాలి. వారివెంబడి నలభైమంది నల్ల బానిసలు వహరా రావాలి. ఈ కట్నాలు తెచ్చి మాముందు పెట్టిన మరుకీలుం పెళ్ళి భారాడు అవుతుంది. అదిపరకే మీ కుమారుడు నాకు కానుక వంపిఉన్న కారణం చేత నెనింతకన్న ఎక్కువ కోరదలచలేదు!" అన్నాడు రాజుగారు.

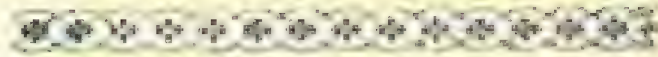
ఈ కౌరిక వినగానే ఆలాదీన్ తల్లికి గుండె ఆగిపోయినంత వని అయింది. అమె రాజు గారికి మళ్ళీ ప్రణామం చేసి మారుమాట

లేకుండా తిరిగి వచ్చేసింది. అమె ఇంట్లో అడుగు పెడుతూనే ఆలాదీన్తో, "ఈ రాజు కుమార్తె ప్రమేయం మనకు వడ్డని నేను అవ్వడే చెప్పలేదుట్రా?" అన్నది.

అమె ఆలాదీన్తో రాజుగారన్న మాటలు చెప్పి, "పోనీ బంగారుపళ్ళాలూ, రత్నాలూ అంటే నేనూ ఒప్పుకుంటాను. నువ్వు అసలే విచ్చిలో ఉన్నావు గనక ఆ భూగర్భంలో ఉన్న గుహకు వెళ్ళి చెట్లమీదకాపే రత్నాలు ఒలిచి తెస్తావు. కాని నలభైమంది ఆడ బానిసలనూ, నలభైమంది మగబానిసలనూ తెమ్మంటే అది మనవల్ల అయే వనేనా, నాయనా? నువ్వు మాత్రం ఎక్కణ్ణుంచి తెస్తావు? ఆ ముచ్చుముంచాకొడుకు చెవిలో ఏదో ఉదబట్టే రాజు ఇంత కట్నం అడి గాడు. కనుక ఈ ప్రయత్నం మానుకో, బాబూ. లేకపోతే ఈలిలో దిగబడిపోయి నట్టవుతుంది నీవని!" అన్నది.

ఆలాదీన్ ఈ మాటలకు నవ్వాడు. "అమ్మా, రాగానే నీ మొహం చూసి నిజంగా చెడువారై తెచ్చావని భయపడ్డాను. కాని నువ్వు ఉత్తపుణ్యానికి కంగారుపడు తున్నావని నాకిప్పుడు తెలిసిపోయింది. నేనివ్వగలదానిలో రాజుగారడిగినది ఎన్నో వంతు! అందుచేత నువ్వు నీ విచ్చి అను

మానాలన్నీ కట్టిపెట్టి ముందు వంటచెయ్యి. నాకు ఆకలి దహించుకుపోతున్నది. ఇక రాజుగారి మాటంటావా, అదంతా నేను చూసుకుంటాలే!" అన్నాడతను తల్లితో.

తల్లి తన పనిమీద అవతలికి వెళ్ళగానే ఆలాదీన్ తన గదితలుపు గడియ పెట్టి, లాంతరు తీసి రుద్దాడు. వెంటనే భూతం ప్రత్యక్షమై, "ఏం సెలవు?" అన్నది.

ఆలాదీన్ భూతంతో రాజుగారు కోరిన కట్నంమాట చెప్పి, సలకై పాతబంగారపు పళ్ళాలనిండా రత్నాలనూ, సలకైమంది ఆడబానిసలనూ, మగబానిసలనూ హాజరు పెట్టమని ఆజ్ఞాపించాడు.

భూతం అదృశ్యమై మరుక్షణమే ఆలాదీన్ కోరిన వాటితోసహా హాజరయింది. సలకైమంది ఆడబానిసలనూ గోడవెంటడి, నెత్తిన పాతబంగారు పళ్ళాలతోసహా, పాటనిండా పెద్దపెద్ద రత్నాలతోసహా, నిలబెట్టి ఆలాదీన్ కు చూపించింది. సలకైమంది మగ బానిసలుకూడా ఉన్నారు. అన్నీ సరిచూసుకుని ఆలాదీన్ భూతాన్ని పంపేశాడు.

సరిగా ఈ సమయానికే ఆలాదీన్ తల్లి వంటసామగ్రితో తిరిగివచ్చి తన ఇంటి ముందు మూగిన మగబానిసలను చూసి, తన కొడుకును దండించడానికిగాను రాజు

గారు పంపారని హాడిలిపోయింది. కాని అంతలోనే ఆలాదీన్ ఆమెను సమీపించి, "అమ్మా, నీకు మళ్ళీ ప్రయాణం తగిలింది. ఈ బానిసలనూ, కట్నాలనూ తీసుకుని మళ్ళీ రాజుగారిని చూడాలి," అన్నాడు.

ఆమెకివ్వుడు నిజం తెలిసింది. ఆమె బానిసలను వెంటబెట్టుకుని బయలుదేరింది. ఈ వింతఊరేగింపును చూడటానికి జనం ఎగబడసాగారు. ఆలాదీన్ తల్లి రాజభవనం చేరేసరికి ఏడులు పట్టనంతమంది జనం ఊరేగింపు వెంట చేరారు. ఏం జరుగుతున్నదో ఎవరికీ తెలియదు. అంచేత ప్రజలు కోలాహలంగా మాట్లాడుకుంటూ ఎవరిచిత్తం

వచ్చినట్టు వాళ్ళు కథలు అల్లేస్తున్నారు. అందగత్తెలైన బానిసలు, వారినెత్తిన ధగ ధగలాడే బంగారుపళ్ళాలూ, వాటిలో కుప్పలుగా పోసి కిరణాలు వెదజల్లుతున్న అపూర్వమైన రత్నాలూ—ఇవి మాత్రం ప్రతిఒక్కరికీ అర్థమయ్యాయి. ఈ వైభవమంతా చూసి కొందరు, ఎవరో గొప్ప రాజుగారు సగరానికి వచ్చారని పుకారులేవడికారు.

అడబానిసలు రాజధ్వారం ప్రవేశించే టప్పుడు ద్వారరక్షికులు వారిని ఆపటానికి ప్రయత్నించకపోగా, కంగారుపడి ఏక్కకు తొలిగి దారికచ్చారు. రక్షికభటు నాయకుడు మొదటి నీగ్రోబానిసను చూడగానే నీగ్రోల

చక్రవర్తి అనుకుని, వంగి సలాము చేశాడు! నీగ్రోవాడు నవ్వి, "నేను బానిసను. నా యజమాని వెనకగా రాబోతాడు!" అన్నాడు.

సభలో వివిధవిషయాలు చర్చిస్తున్న రాజుగారు అంత దూరాన బానిసల వారు చూడగానే సభ చాలించి, వచ్చినవారిని తనపద్ధకు పంపమని ఉత్తరువిచ్చాడు. బానిసలు వచ్చి సంహసనంముందు అర్థచంద్రాకారంలో నిలబడ్డారు. పళ్లాలను దింపటానికి అడబానిసలకు మగబానిసలు సహాయం చేశారు. తరవాత ఎసభైమంది బానిసలూ రాజుగారి ముందు సాష్టాంగపడి లేచి, చేతులు కట్టుకు నిలబడ్డారు.

ఇదంతా జరిగాక అలాదీన్ తల్లి ముందుకు వచ్చి, రాజుగారికి ప్రణామం చేసి, "మహారాజా, మీ సేవకుడు అలాదీన్ రాజకుమార్తెకు పంపిన కట్నం స్వీకరించండి. రాజకుమార్తెకు తగిన కట్నం తమరు కోరనేలేవని మావాడు తమతో మనవి చెయ్యమన్నాడు. కాని తమరు ప్రస్తుతానికి ఈ స్వల్పకానుక స్వీకరించి నట్టయితే ముందుముందు దీన్ని మించే కానుకలు వస్తాయన్నాడు," అన్నది.

రాజుగారికి మతిపోయింది. ఆయన నింహసనంమీద చేరగిలబడి, నోటమాటలేక రత్నరాసులకేసి, బానిసలకేసి చిత్తరపోయి

మాస్తా, అలాదీన్ తల్లి అన్న మాటలు కూడా సరిగా వినలేకపోయాడు. చిట్టచివర కాయన మంత్రికేసి తిరిగి, "మంత్రి, ఈ సంపదముందు మనసంపద దివిటిముందు దిపంగదా! మనమాట మననోట ఉండగానే ఇలాటి కట్నం పంపినవాణ్ణి గురించి ఏమనుకోవాలి! ఈ వైభవం ముందు అమ్మాయి ఎంత?" అన్నాడు.

రాజుగారి మాటలకు ఎదురు చెప్పే ధైర్యం మంత్రికి లేదు. అయినా ఆయన, "అలా అనకండి, మహారాజా. ఈ రత్నరాసు లెంత విలవైనవయినా అమ్మాయిగారి విలప ఇంకా హెచ్చు," అన్నాడు.

"ఒక్కనాటికి కాదు. అంతేకాదు, నేను అమ్మాయిని ఈ అలాదీనికిచ్చి పెళ్ళిచేస్తే, ముందూ వెనకా అలోచించక అకార్యం చేశానని నువ్వు అనలేవుకూడా!" అన్నాడు రాజు. ఆయన తనచుట్టూ మూగిన సభి కులకేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. వారు వికగ్రీవంగా తలలు వంచి, రాజుగారి అభి ప్రాయం సరిఅయినదని సూచించారు.

రాజుగారు ఒక నందేహించలేదు. అలా దీన్ తన కుమార్తెకు ఎలాటి వర్త అవుతాడో అన్న అనుమానంకూడా ఆయనకు కలగ లేదు. ఆయన అలాదీన్ తల్లికేసి తిరిగి, "అక్కగారూ, ఈ క్షణంనుంచి నీ కొడుకు

~~~~~

అలాదీన్ నాతో సమమైన సంకీర్ణం గల వాడు, నా బంధుకోటిలో వాడు. అతన్ని ఎప్పుడు అలింగనం చేసుకుంటానా, ఎప్పుడు నా కుమార్తెని చ్చి పెళ్ళిచేస్తానా అని తహ తహలాడిపోతున్నాను!" అన్నాడు.

అలాదీన్ తల్లి రాజుగారిపద్ధ సెలవు తీసుకుని వాయువేగంతో ఇంటికి తిరిగివచ్చి, కొడుకుతో జరిగినదంతా చెప్పింది.

తాను ఎంతో ప్రయాసపడ్డమీదట తన శౌరిక సిద్ధించినందుకు అలాదీన్కు పరమా నందమయింది. కాని అతను ఈ ఆనందాన్ని పైకి కనబరచక, "అమ్మా, ఈశ్వ రుడి అనుగ్రహంవల్లా, నీ అశీర్వచనంవల్లా, నువ్వు పడిన శ్రమవల్లా నీది సాధ్య మయింది," అని తల్లికి తన కృతజ్ఞత తెలుపు కుని, రాజుగారిని చూడబోవటానికి ప్రయ త్నాలు ప్రారంభించాడు.

అతను ఒంటరిగా తన గదిలోకి వెళ్ళి మరోసారి దీపంభూతాన్ని రప్పించాడు. భూతం రాగానే అతను, "భూతమా, నా చేత చక్కగా స్నానం చేయించి, ప్రవం చంలో ఏ మహారాజుకూ లేని ఉడుపులు కట్టబెట్టు!" అన్నాడు.

భూతం అతన్ని తన భుజాలమీద ఎక్కించుకుని ఒక్కక్షణంలో ఒక స్నాన

~~~~~ చందమామ ~~~~~

కాలలో దింపింది. అటువంటి అద్భుతమైన స్నానకాల ప్రపంచంలో ఎక్కడా లేదు. అది సృటికంలాటి చలనరాతితో నిర్మించినది. అందులోని స్నానాల తెట్లు రోజూ రంగు యమునారాళ్లతోనూ, తెల్లని వగడపు రాళ్లతోనూ కట్టారు. వాటిచుట్టూ సవరత్నాలు పొదిగారు. అక్కడ అనేక భూతాలు అలాదీనకు ఒళ్లువట్టి, వన్నీట స్నానం చేయించాయి. దీని ఫలితంగా అతని శరీరానికి గులాబీపువ్వు దాయ వచ్చింది.

తరవాత అతనికి అపూర్వమైన దుస్తులు తెచ్చి ఇచ్చారు. వాటి అందం వర్ణనాతీతం. వాటిని ధరించి అలాదీన ఏ స్వర్గంనుంచో

భూమికి దిగిన దేవరాజకుమారుడల్లా వున్నాడు. భూతం అతన్ని తెరిగి ఇంటికి తెచ్చి చేర్చింది.

అలాదీన భూతంతో, "నాకిప్పుడొక మేలు బాతగుర్రం కావాలి. అలాటి గుర్రం రాజుగారి దగ్గరకూడా ఉండకూడదు. దానిపైన లకి దీనారాల విలవగల జీనుండాలి. నాకు నలభైవినిమిదిమంది బానిసలు కావాలి. వారందరికీ అందమైన దుస్తులుండాలి. వారిలో సగంమంది నాకు ముందూ, మిగిలిన వాళ్లు నావెనకా, రెండు బారులుగా ఏర్పడి నడుస్తారు. మా అమ్మకు పన్నెండుమంది అత్యంత సౌందర్యవతులైన ఆడ బానిసలు

కావాలి. వన్నెండుమంది వన్నెండు రంగుల బట్టలు రాజకుమార్తెకోసం తీసుకుకావాలి. నా బానిసలలో ప్రతి ఒక్కడిచిగ్గిరా అయి దేనివేల దినాల సంది ఉంచు, నాఖర్చుకు కావాలి. ప్రస్తుతానికి ఇదే నీవల్ల నాకు కావలిసింది," అన్నాడు.

మరుక్షణంలో అలాదీన్ కోరినవన్నీ హజరయాయి. అతను గుర్రంమీద ఎక్కి కూచున్నాడు. అంతకుపూర్వం అతను ఎన్నడూ గుర్రపుస్వారి చేసి ఎరగడు, అయినా అతని కది కొత్త అనిపించలేదు. అతను కదలిగానే ముందూ, వెనకా నిలబడి ఉన్న బానిసలుకూడా కదిలారు.

అతను వీధులవెంట పోతుంటే మళ్ళీ జనం మూగారు. ఇళ్ల కప్పులపైన, తిటికిల వద్దా జనం చేరి ఈ ఊరేగింపు చూడసాగారు. అలాదీన్ అజ్ఞప్రకారం బానిసలు, వీధుల నుండా తిటికిలలాడే జనంమీద బంగారం విడబడ్డారు. దారిపాడుగునా జనం అలాదీన్

అందాన్నీ, వైభవాన్నీ వెయ్యికళ్లతో చూసి ఆనందించారు.

అతను వస్తున్నాడన్న వార్త రాజుగారికి ముందుగానే తెలిసింది. అయిన అలాదీన్కు స్వాగతం చెప్పటానికి వేచిఉన్నాడు. అలాదీన్ను చూడగానే రాజుగారికి అతని విలవైన దుస్తులూ, తీవ్ర కొట్టవచ్చినట్టు కనపడ్డాయి. అయిన అతన్ని ఆలింగనం చేసుకున్నాడు. చుట్టూ ఉన్న రాజపరివారంలో వారందరూ పెద్దపెట్టున హర్షధ్వనాలు చేశారు. బాబాలు మోగాయి.

రాజుగారు అలాదీన్ను సడిపించుకుని సన్మానభవనానికి తీసుకుపోయి తన వక్కనే కూచోబెట్టుకుని, "అలాదీన్, నీ పెళ్లికి మూడు మాసాలు గడువు అడిగినందుకు విచారిస్తున్నాను. నిన్ను అల్లుడుగా చేసుకునేటందుకు ఎగిరి గంతువెయ్యని మహారాజు ప్రపంచంలో ఉంటాడనుకొను!" అన్నాడు.

—(ఇంకా ఉంది)

అద్భుతదీపం

7

[రాజాకూతురు బుదూర్‌కూ మంత్రికొడుకుకూ జరగవలసిన వివాహాన్ని అలాదీన్ రెండేకంటివాడికి తెలియకుండా భగ్నం చేసి, రాజుగారు పెట్టిన గడువు తీరగానే, రాజకుమార్తెను తనకిచ్చి వివాహం చేయమని తల్లివ్వారా శబురుచేశాడు. మంత్రి వలహతో రాజుగారు తన కుమార్తెకు వల్లమాలిన రత్నరాసులు కట్టం కోరాడు. దీపం మాతం వహాయంతో అలాదీన్ కట్టం వంపాడు. తరవాత రాజుగారు అలాదీన్‌ను పిలిపించి మనంగా స్వాగత మిచ్చాడు.]

సభాభవనంలోనే రాజుగారికి అలాదీన్‌కూ అలాదీన్‌ను, "నాయనా, పెళ్లిముహూర్తం భోజనం ఏర్పాటయింది. మంత్రి స్వయంగా ఏప్పుటికి ఏర్పాటు చేయమన్నావు?" వారికి పరీచర్య చేశాడు. మిగిలిన సభికు అని అడిగాడు. అంతా అక్కడే ఉన్నారు.

భోజనం పూర్తికాగానే రాజుగారు పురో విర్పాటుచేసినా నాకు సమ్మతమే. కాని హితులు మొదలైన వారిని పిలిపించి తన నేనూ నా భార్య కావరం ఉండటానికిగాను కుమార్తెను అలాదీన్ కిచ్చి పెళ్లిచేసే ఒక అద్భుత భవనం నిర్మించాలనే ఉద్దేశ విషయం స్థిరపరిపించాడు. తరవాత ఆయన కంతో ఉన్నాను. ఆ భవనం తయారుకాగానే

వి. ప్రసాదరావు

నేను పెళ్లి చేసుకుంటాను!" అన్నాడు అలాదీన్.

"ఈ భవనం ఎక్కడ నిర్మిస్తావు?" అని రాజు అడిగాడు.

"తమ పెరివైతే, రాజభవనానికి ఎదురుగా ఉన్న విశాలమైన అవరణలో నిర్మిస్తాను. మీ కుమార్తె మీకు ఎంత దగ్గరలో ఉంటే అంత మంచిదిగదా! నేనుకూడా తరుచు తమ దర్శనం చేసుకుంటా ఉండవచ్చు," అన్నాడు అలాదీన్.

"ఇందుకు నా అనుమతి వేరే కోరాలా? నీ యిష్టం వచ్చిన చోట కట్టుకో! కాని పని త్వరగా ముగిసేటట్టు చూడు. నా

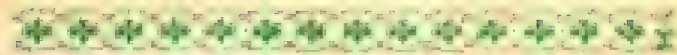
కుమార్తె ఎప్పుడు పెళ్లాడుతుందా, ఎప్పుడు మనమరినీ ఎత్తుకొంటానా అని నేను తొందరపడుతున్నాను," అన్నాడు రాజు.

అలాదీన్ ఈ మాటలు విని చిరునవ్వు నవ్వి, రాజుగారివద్ద సెలవుతిసుకుని తన ఇంటికి వచ్చేశాడు. అతను ఇల్లు చేరుతూనే తల్లితో జరిగిన విషయాలన్నీ చెప్పి, తన గదిలోకి వెళ్లి తలుపువేసుకుని, దీపాన్నితీసి రుద్ది, భూతాన్ని అవాహనచేశాడు.

భూతం వచ్చి, "ఏం సెలవు?" అని అడిగింది.

"నా కోరికలను తీర్చటంలో నువ్వు చాలా సమర్థత చూపిస్తున్నావు. ఈసారి ఇంకా సమర్థత చూపాలి. నేనూ నాభార్య కావరం ఉండటానికిగాను ఒక ఆద్యుతమైన భవనం రాజభవనానికెదురుగా ఉన్న ఖాళీ స్థలంలో నిర్మించాలి. దాని రచన యావత్తూ నీకే వదిలిపెడుతున్నాను. ఎక్కడ ఏ యే రత్నాలు పొదుగుతావో నువ్వే చూసుకో. కాని భవనంమధ్యలో స్పటికంతో చేసిన బురుజు చాలాపెద్దది లేని, దానికి అమర్చే స్తంభాలు వెండితోనూ, బంగారంతోనూ పోతపోసినవిగా ఉంటేటట్టు చూడాలి. ఆ బురుజుకు తొంభైతొమ్మిది గవాక్షాలు అమర్చి, వాటికి పూజాలూ, కెంపులూ, పచ్చలూ పొడగాలి.

చందమామ

తెంజైతెమ్మిదవ కిటికీ మాత్రం రత్నాలు పొదగకుండా వదిలెయ్యి. భవనం ముందు బలయంత్రాలతోనూ, నీటి కాలువలతోనూ సహా చక్కని ఉద్యానవనం నిర్మించు. భవనం అడుగున ఒక రహస్యమైన మాళిగ నిర్మించి, దానినిండా బంగారు నాణాలు పేర్చు. ఇక, వంటకల్లా, అశ్వశాల, బానిసల నివాసాలూ మొదలైనవి వివిధంగా ఏర్పాటు చేస్తావో చేసుకో. పని పూర్తికాగానే నాకు తెలియజేయి!" అన్నాడు అలాదీన్ దీపంభూతంతో.

"చిత్తం," అని భూతం వెళ్లిపోయింది. మర్నాడు తెల్లవారేనే భూతం అలాదీన్‌ను నిద్రలేపి, "తమపని పూర్తిఅయింది, వచ్చి చూసుకోండి," అన్నది. అతను సరే నన్నమీదట ఆ భూతం అతన్ని ఎత్తుకు పోయి కొత్తగా నిర్మించిన భవనాన్ని చూపింది. ఈ భవనం రాజభవనానికి ఎదురుగా, అంతకంటే చాలారెట్లు రమ్యంగా ఉన్నది. ఆ భవనానికి చేరటానికి రెండు మార్గాలు పాలరాయి పరిచివున్నాయి. భవనాన్ని బయటనుంచి చూశాక అలాదీన్ లోపలిదాగాలు చూడటానికి చూతాన్ని వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళాడు. భవనంలోపల అతనికి తాను కలలోకూడా ఉహించలేని

మహావైభవం ప్రత్యక్షమయింది. భూమి లోపల ఒక రహస్య ధనాగారం, ఎంతో విశాలమైనది, నిర్మించి వున్నది. దానినిండా బంగారు దీనారాలునింపిన సంచుల తొంతరలున్నాయి. రాజుగారి దివాణంలో ఉండదగిన వంటకాలనూ, కచ్చేరి చాపియనూ, కొట్లూ, అశ్వశాలనూ, సమస్తమూ ఈ భవనంలో ఉన్నాయి. అశ్వశాలలలో మేలుబాతి గుర్రాలున్నాయి. వాటిని కాసావాళ్ళు మాలిను చేస్తున్నారు. వాటి దానాకు వెండి తొట్లు ఏర్పాటయాయి.

అలాదీన్ చాలా సంతోషించాడు. అతను భూతంకేసి తిరిగి, "ఒక్కటి మరిచి

చందమామ

పోయావు. నాభార్య మా యింటనుంచి రాజు భవనానికి నడిచిపోవటానికి ఒక పాడుగాటి తివాసీ రెండు భవనాలకూ మధ్య పరి పించు," అన్నాడు.

"చిత్తం!" అన్నది భూతం. మరుక్షణం రెండు భవనాల మధ్యా ఒక మెత్తని తివాసీ పరిచి ఉన్నది.

"ఇప్పుడే వంకా లేడు. ఇక నన్ను మా ఇంటికి తీసుకుపో!" అన్నాడు ఆలాదీన.

అతను వెళ్ళిపోయిన కొద్దిసేపటికల్లా రాజుగారి దేవిడి తలుపులు తెరిచారు. రాజు గారి నొకర్లూ, చాకర్లూ తమ వసులమీద రాజభవనం నుంచి బయటికి వచ్చి, ఎదు

రుగా ఉన్న కొత్త భవనాన్ని చూసి అక్క ర్యంతో వ్రంభించిపోయారు. ఆ భవనం మానిక్యకాంతులతో, అప్పుడే ఉదయించిన సూర్యబింబంలాగా వెలిగిపోతున్నది.

వారు వెనక్కుతిరిగి వెళ్లి ఈ వింతను మహామంత్రికి నివేదించారు. ఆయన వెళ్లి రాజుగారితో చెప్పాడు. "మహారాజా, అమ్మాయిగారిని పెళ్లాడనున్న యువకుడు ఇంద్రజాలం నేర్పినవాడులాగా కనబడు తున్నాడు," అన్నాడాయన.

"నువు వట్టి మూర్ఖుడులాగున్నావు! అసూయతో నీ బుద్ధి పెడతల వట్టిసట్టున్నది! అంత ధనికుడు తలుచుకుంటే ఒక్క

రాత్రిలో ఇలాటి భవనం కట్టలేదా?" అన్నాడు రాజు.

రాజుగారికి అలాదీన్ పై పూర్ణానుగ్రహం కలిగిందని, అతనిపైన ఏమి చెప్పినా రాజు గారి తలకెక్కదని తెలుసుకుని మంత్రి మాట్లాడక ఉరుకున్నాడు.

ఈ లోపుగా అలాదీన్ యింటికి వెళ్ళి పరిచారికలచేత తల్లికి మంచి ఉడుపులు ధరింపజేశాడు. అమె ప్రయాణానికి నిర్ద మయాక, "అమ్మా, ఇక నీ కోడలిని ఇంటికి తెచ్చుకోవచ్చు. పోదాం, వద!" అన్నాడు.

అలాదీన్ తల్లి తన వన్నెందుగురు మరి చారికలనూ వెంటబెట్టుకుని రాజభవనానికి

బయలుదేరింది. అమెకు కొంచెం వెనకగా అలాదీన్ తన గుర్రంమీద బయలుదేరాడు. అతనితోబాటు అతని నిబ్బందికూడా కది లింది. రాజభవనం చేరుకున్నాక అలాదీన్ తన స్వంత భవనంకేసి వెళ్ళాడు, అతని తల్లి రాజభవనం ప్రవేశించింది.

రాజుగారు అమెకు అదరంత స్వాగత మిచ్చి, అమెను రానివాసంలోకి నొకర్ల వెంట పంపాడు.

రాజుకుమార్తె అలాదీన్ తల్లిని చూడగానే లేచివచ్చి ఎంతో వినయంగా అమెను అననం మీద కూచోబెట్టి, ఫలహారం పెట్టించి, తాను అలంకరించుకోసాగింది.

దాసీలు రాజకుమార్తెను పెళ్ళికూతురు చేసి ఆమెకు గల సమస్త ఆభరణాలూ పెట్టారు. కొద్దిసేపటిలోనే రాజకుమార్తె వచ్చాడు. వారు తనకు చూపిన మర్యాదకు అలాదీన్ తల్లి పరవశురాలై, అనందాశ్రు పులు రాల్పింది. వారు ముగ్గురూ ముచ్చటించుకుంటూండగా రాణి వచ్చింది. అవిడ అలాదీన్ తల్లిని పలకరించలేదు, వారి సంభాషణలో ప్రవేశించలేదు. ఇంతకూ ఈ పెళ్లి రానికి ఏమాత్రమూ ఇష్టంలేదు. తన అల్లుడు అనామకుడన్నది ఆమెను బాధించింది. అలాదీన్ విషయంలో అవిడ మంత్రితో ఒకటయింది.

రాజకుమార్తె అత్తవారింటికి బయలుదేరినప్పుడు తన తల్లిని తండ్రిని కౌగలించుకుని కన్నీరు కార్చింది. తరవాత ఆమె తన అత్తగారివెంట బయలుదేరింది. ఆమెతో బాటు వదిమింది నౌకర్లూ, నూరుమంది దాసీలూ బయలుదేరారు. నాలుగువందల మంది బానిసలు రెండుభవనాలకూ మధ్య రెండు పోల్సులలో నిలబడ్డారు. వారి చేతులలో ఉన్న పళ్ళాలలో దీపారాధనలూ, కర్పూర హారతులూ, సాంబ్రాణి ధూపాలూ ఉన్నాయి. మంగళవాద్యాలు మోగుతూ, ఉండగా, పెళ్ళికూతురు అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ తివాసీమీదుగా పుట్టింటినుంచి మెట్టనింటికి నడిచి వెళ్ళింది. ఈ దృశ్యం చూడటానికి జనం దూరాన నిలబడి హర్షభావాలు చేశారు.

అలాదీన్ చిరునవ్వు సవ్వతూ పెళ్ళికూతురికి ఎదురు వచ్చి, ఆమెను లోపలికి తీసుకు వెళ్ళాడు. బురుజుకింద హాలులో, రత్నాలు తాపిన కిటికీల మధ్య అలాదీన్, అతని తల్లి, రాజకుమార్తె విందుభోజనానికి కూచున్నారు. ఆ వాతావరణమంతా చూసి రాజకుమార్తె నిర్భాంతపోయింది. తాను అటువంటిచోట అడుగుపెడతానని ఆమె ఎన్నడూ అనుకుని ఉండలేదు.

భోజనం అయినాక స్త్రీలువచ్చి నృత్యాలు చేశారు. ఆ నృత్యం రాజకుమార్తెకు దేవ లోక నృత్యంగా తేచింది.

మర్నాడు ఉదయమే అలాదీన్ తన గుర్రాన్ని ఎక్కి రాజభవనానికి వెళ్లి, తన మామగారిని తనఇంట విందుకు ఆహ్వానించాడు. రాజుగారిందుకు సంతోషంగా ఒప్పుకుని, "అమ్మాయి ఎలా ఉన్నది?" అని అడిగాడు. అలాదీన్ తగురీతిగా సమాధానం చెప్పాడు. తరవాత ఇద్దరూ కలిసి అలాదీన్ ఇంటికి వచ్చారు.

ఆ భవనాన్ని బయటనుంచి చూసే రాజు ఎంతో ముచ్చటపడ్డాడు, ఇక లోపలకూడా చూసినాక ఆయన ఆశ్చర్యానికి మేరలేదు. అన్నీటికన్నా ఆయనను ప్రబలంగా ఆకర్షించినది బురుజుకింద హాలు. ఆయన దాన్ని వివరంగా పరీక్షించి, "భూప్రపంచంలో ఇటువంటి కట్టడం ఇంకొకటి ఉంటుందని నాకు తోచటంలేదు. కాని, అలాదీన్, ఇక్కడ ఉన్న కిటికీలలో ఒక్కటి మాత్రం రత్నాలు తాపటం చేయకుండా వదిలేశావేమిటి? మిగిలిన వాటితో పోలిస్తే ఇది చోసేగా ఉన్నదే?" అన్నాడు.

"ఏసినిగొట్టు తనంవల్ల గాని ఆశ్రద్ధవల్ల గాని ఆ కిటికీపని పూర్తిచేయక వదిలా

ననుకునేను. ఈ భవనం నేటినుంచి మీ అమ్మాయి నివాసమందిరం. అందుచేత దాని నిర్మాణంలో మీకుకూడా కొంతపాలు ఉంటే మీ కీర్తికూడా ఇందులో చేరి ఉంటుంది గదా అని ఆ కిటికీ అలా ఉంచేశాను. దాని పని మీరు పూర్తి చెయ్యండి!" అన్నాడు అలాదీన్.

"నిజంగా ఎంత గొప్ప ఆలోచన చేశావోయ్! ఆ పని నాకు వదిలేయ్యి!" అంటూ రాజు తన భటులను పిలిచి, "ఒరే, మన శిల్పులను పిలవండి," అన్నాడు.

తరవాత ఆయన తన కుమార్తె వద్దకు వెళ్లి ఆమెతో కాస్సేపు ముచ్చటించి, ఆమెకు

ఈ శత్రు జీవితం చాలా అనందదాయకంగా ఉందని తెలుసుకున్నాడు. తరవాత తన కూతురితో, అల్లుడితో కలిసి భోజనంచేశాడు.

ఇంతలో శిల్పులు వచ్చారు. రాజుగారు వారికి నివసించే చూపి, "దీనినికూడా మిగిలిన కిటికీలలాగా అలంకరించండి," అని ఆజ్ఞాపించాడు. "చిత్తం, మహాప్రభూ!" అని వారు మిగిలిన కిటికీలన్నీ పరిశీలించి కంగారు పడుతూ రాజుగారి వద్దకు తిరిగి వచ్చి, "మన్నించండి, మహారాజా! మావద్ద ఉన్న రత్నాలన్నీ కలిపినా, ఈ కిటికీలో మారే పంతు చీదగటానికి చాలవు. ఏం సెలవు?" అన్నారు చివరంగా.

రాజు తన భటులను పిలిపించి, అలాదీన్ తనకు పంపిన రత్నరాసులను తెప్పించాడు. వాటిని ఆయన శిల్పులకు చూపి, "ఏటిలో కావలసినమటుకు మీరు వాడుకుని మిగతావి తిరిగి ఇచ్చేయండి," అన్నాడు.

వారు కొంతలు వేసి, లెక్కలు కట్టి గుణించి, "మహారాజా, ఇవన్నీ కలుపుకున్నా కిటికీలో పడేపంతు అలంకరించటానికి సరిపోతాయి," అన్నారు.

రాజు కొంచెం కంగారుపడ్డాడు. ఆయన మళ్ళీ తన భటులను పిలిచి, "మన మంత్రి సామంతు లందరి దగ్గిరా ఎన్నెన్ని రత్నాలుంటే అన్నీ వట్టుకురండి," అన్నాడు.

భటులు వెళ్లి కొద్దిసేపట్లో అందరిపట్టా గల రత్నాలు మూటకట్టి తెచ్చారు. శిల్పులు వాటిని చూసి, "మహారాజా, ఇవికూడా కలుపుకుంటే కిటికీలో ఎనిమిదోవంతు అలంకరించవచ్చు. ఈ రత్నాలకింకా ఏడు రెట్లు తెప్పించండి. రత్నాలు రాగానే పని ప్రారంభించి మూడునెలల్లో పని పూర్తి కుండా పనిచేసి ఈ కిటికీని మిగిలిన కిటికీలాగా చేసేస్తాం!" అన్నారు.

రాజుగారికి తల తీసేసినట్టయింది. తన సామర్థ్యం ఈపాటికి రాజుగారు గ్రహించి ఉంటాడనుకొని నిశ్చయించి అలాదీన, "మహారాజా! ఈ కిటికీ గురించి మీరిక

బాధపడకండి. నేను ఇచ్చిన రత్నాలు తిరిగి తీసుకోవటం ఏమీ భావ్యంగా ఉండదు. మీ తరపున నేనే ఆ కిటికీపని పూర్తయేలా చూస్తాను," అన్నాడు.

రాజుగారు ఒక్క నిట్టూర్పు పదిలి తన కుమార్తెతో మాట్లాడబానికి వెళ్ళాడు.

ఈ లోపుగా అలాదీన దివంభూతాన్ని అవాహన చేసి, "తొంభైతొమ్మిదో కిటికీని కూడా మిగిలినవాటిలాగే చెయ్యి," అన్నాడు.

కొద్ది కాలంలో ఆ కిటికీకూడా రత్న బిడతమైపోయింది. తరవాత రాజుగారు అ హాలులోకి అడుగుపెట్టి తొంభైతొమ్మిదో కిటికీని గుర్తించలేక పోయాడు. అ హాలు

యట్టా ఎన్నేసార్లు తిరిగినమీదట ఆయనకు ఆ కిటికీ పని పూర్తి అయినట్టు బోధ పడింది. ఆయన అలాదీనకేసి తిరిగి, "అలా దీన, నిన్ను చూస్తున్నకొద్దీ నాకు ఆశ్చర్యం హెచ్చిపోతున్నదినుమా!" అన్నాడు.

రాజు తన మంత్రికేసి తిరిగి, "ఇప్పుడే మంటావు?" అని వెటకారంగా అడిగాడు. "అంతా ఈశ్వర చిద్విలాసం!" అన్నాడు మంత్రి. కాని అలాదీన మంత్రికుడనీ, దుష్ట శక్తులను పశవరచుకున్నవాడనీ మంత్రికి లోలోపల అనుమానం ఉండనే ఉన్నది.

ఇది మొదలు రాజుగారు ప్రతి సాయం కాలమూ తన కూతురి ఇంటికి వచ్చి అల్లుడి తోనూ, కూతురితోనూ కాలక్షేపం చేయ సాగాడు. వారి భవనాన్ని రోజూ చూస్తున్నప్పటికీ ఆయనకు అందులో ఏదో కొత్త వింతలు కనిపిస్తూనే ఉండేవి.

కాను ఇంతగా పైకి వచ్చిపచ్చిటికీ అలా దీన ఉబ్బితచ్చిబ్బు కాలేదు. అతను తన

చిన్నతనపు బీదరికాన్ని ఏమాత్రమూ మరచ లేదు. అందుచేత అస్తమానమూ పేదల స్థితి బాగుచేయటానికి కృషిచేస్తూ, వారికి ఆనేక విధాల సహాయపడుతూ ఉండేవాడు. అతను విధులచెంట వెళ్ళినప్పుడల్లా అతని బానిసలు బంగారం విరజిమ్ముతూ ఉండేవారు. అతని భవనంలో ఉదయమూ సాయం కాలమూ అయిదువేలమంది అన్నార్తులకు అన్నదానం జరిగేది. అంత గొప్పవాడైతూడా అతనిలో గర్వం లేకమైనా లేకపోవటంచేత అతనంటే గొప్పవారికీ, కొద్దివారికీకూడా ఎంతో ఆభిమానంగా ఉండేది.

ఇక అతని భార్య సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు. ఎదో పూర్వపుణ్యంవల్ల తనకు ఈ భర్త దొరికాడనీ, ఇలాటివాడు ప్రపంచంలో మరొకడు ఉండడనీ అమె మనస్ఫూర్తిగా నమ్మింది. అలాదీన ఆ భార్యతోనూ, తన తల్లితోనూ సుఖంగా జీవితం వెళ్ళబుచ్చు సాగాడు. —(ఇంకా వుంది)

8

[దీపంభూతం సహాయంచ అలాదీన్ తన వారిద్యాన్ని పొగట్టుకోవటమే గాక, రాజుకుమార్తెను పెళ్ళాడి, రాజభవనాని కెదురుగా ఒక అద్భుతమైన తపనం కట్టుకుని, అందులో చుట్టూ జీవిస్తున్నాడు. పెదలను కనిపెట్టివుంటూ ప్రజల అవరావిమానాలను చూడ గొప్పాడు. అతని జీవితం నూడు పూవులా, అది కాయలాగా ఉన్నది. అయితే—]

అలాడు అలాదీన్ ను భూమి అడుగున గుహలో బంధించి తన దేశానికి తిరిగిపోయిన మొర్రాకో మాంత్రికుడు అలాదీన్ తిండికి మాడి చనిపోయాడనే అనుకున్నాడు. తన చేతికి అద్భుతదీపం రానందుకు అయిన చాలా చిరాకుపడ్డాడు. లేచా ఆ దీపం జ్ఞాపకం వచ్చేది. వెంటనే అలాదీన్ మూర్ఖత్వంమీద పట్టరాని ఆగ్రహంకూడా వచ్చేది.

ఒకనాడు మాంత్రికుడికి ఆ దీపాన్ని, అలాదీన్ కవాన్ని కనీసం ఒకసారి చూసి

సంతోషించాలని కోరిక కలిగింది. ఇందుకు గాను అయిన ముగ్గురువేసి, మంత్రాలు చదివి, ముగ్గులమధ్య కూచుని అంజనం వేసి పరీక్షగా చూశాడు. అయినకు గుహ కనిపించిందిగాని అందులో దీపం లేదు, అలాదీన్ కవం అసలే లేదు!

మాంత్రికుడికి ఒళ్లంతా జెర్మరులు పాకి నట్టయింది. అలాదీన్ ఆ దీపంతోసహా ఆ గుహనుంచి బయటపడ్డట్టు అయినకు అర్థమయింది. అయిన పళ్లు పటవలా కొరుకుతూ,

"ఓరీ దొర్పాగ్యుడా! నన్నే ఢిక్కరించి అద్భుతదీపం కాజేస్తావురా? చూడు నా తడాఖా!" అని అరిచాడు.

ఆయన ఆరోజే ప్రయాణంకట్టి, ఎక్కడా మజిలీ చెయ్యకుండా, నేరుగా చీనాదేశానికి వచ్చి, ముఖ్యపట్టణం చేరుకుని, ఒక సత్రంలో బసచేశాడు.

మాంత్రికుడు మర్నాడుదయమే నగరం నాలుగు మూలలా చూడటానికి బయలుదేరాడు. ఎక్కడికి వెళ్లినా అలాదీన్ పేరు చెప్పుకునేవాళ్లే! అలాదీన్ ఎంత అందగాడు! ఎంత గొప్పదాత! ఎంత సంపన్నుడు! మాంత్రికుడికి ఈ ప్రశంసలు వింటున్నకొద్దీ

మండిపోయింది. "మీ నోళ్లతోనే మీరు అలాదీన్ చావు కోరుతారు, చూస్తూండండి!" అనుకున్నా చాయన.

ఊరువెంబడి తిరుగుతూ మాంత్రికుడు అలాదీన్ భవనం ఎదటికి వచ్చాడు. "దర్జీ వాడి కొడుక్కి ఇంత దళ పట్టిందిగా! కూచికి చికావా లేనివాడివి చక్వర్యవంతుడి వయావా? ఒరే అలాదీన్, మీ అమ్మచేత మళ్లీ నూలు వడికిస్తాను చూసుకో! నిన్ను పూడ్చేటందుకు గొయ్యి నాచేత్త స్వయంగా తప్పుకానురా!" అని ఆయన తన మనస్సులో ప్రజ్ఞలు పలికాడు.

ద్వారపాలకులను అడగగా అలాదీన్ చాలా రోజులక్రితం వేటకు బయలుదేరినట్టు తెలిసింది. ఇది విని మాంత్రికుడు చాలా సంతోషించాడు. ఎందుకంటే అలాదీన్ లేక పోయినట్టయితే తన పాచిక మరింత బాగా పాడుతుంది. పోతే, అలాదీన్ దీపాన్ని ఇంబి దగ్గర విడిచివెళ్లాడో, లేక తనవెంట తీసుకు పోయాడో తెలియలేదు.

ఈ విషయం తెలుసుకునేటందుకుగాను మాంత్రికుడు తన బసకు తిరిగివచ్చి అంబనంవేసి, దీపం అలాదీన్ భవనంలోనే ఉన్నట్టు తెలుసుకున్నాడు. ఆయనకు పట్టరాని ఆనందం కలిగింది. ఆయన వెంటనే

రాగిపనివాళ్ళుండే చోటికి వెళ్లి, ప్రన్నెందు రాగిదీపాలు కొనుక్కుని, వాటిని ఒక గంపలో పెట్టుకుని, "కొత్త దీపాలు! కొత్త దీపాలు! పాతదీపాలు తీసుకుని కొత్త దీపాలిస్తాం!" అని అరుచుకుంటూ అలా దీన్ ఇంటికేసి బయలుదేరాడు. మాంత్రికుడి నెత్తిన ఉన్న పెద్ద తలపాగా, అయిన చేస్తున్న వింతదేరమూ వీధిలో ఆడుకునే కుర్రాళ్లను ఆకర్షించాయి; వారు అటలు మానేసి మాంత్రికుడి వెంట పడ్డారు.

అలాదీన్ భవనం చేరినాక మాంత్రికుడు ఆ ప్రాంతంలోనే తారట్లాడుతూ, "పాత దీపాలకు కొత్త దీపాలిస్తాం!" అని అరవ సాగాడు. తొంభైకొమ్మిది కిటికీల ఋరుజులో ఉన్న రాజకుమార్తె మాంత్రికుడి అరుపులూ, పిల్లల కేకలూ విని బయటికి తొంగిచూసింది. ఇదంతా చూడగానే ఆమె నవ్వింది, ఆమె దాసిలుకూడా కిలకిలా నవ్వారు.

వారిలో ఒకతె తన యజమానురాలితో, "అమ్మా, నేను అయ్యగారి గది తుడిచే బువ్వుడు అక్కడ పీటమీద పెట్టిఉన్న పాత రాగిదీపం ఒకటి చూశాను. దాన్ని తీసుకు పోయి అదీపాలమ్మోవాడికి చూపించి, దానికి బదులుగా నిజంగా కొత్తదీపం ఇస్తాడేమో చూడనా?" అన్నది.

దాసిది చూసిన దీపం అద్భుతదీపమే. అలాదీన్ వేటకు బయలుదేరేముందు దాన్ని వాచటం మరిచాడు. విధిని తప్పించు కోవటం ఎవరికిమాత్రం సాధ్యమవుతుంది? రాజకుమార్తెకు, పాపం, ఆ దీపం గురించి కొంచెంకూడా తెలియదు. ఆమె దాసి దానితో, "అవునే! అలాగే చేద్దాం. మన పాతదీపాన్ని బానిసవాడిచేత పంపించి కొత్త దీపం ఆడగమని చెప్పి. ఆ పిచ్చిముండా కొడుకు నిజంగా కొత్తదీపం ఇచ్చాడా, మనం కలకాలం నవ్వుకోవచ్చు!" అన్నది.

దాసిది అలాదీన్ గదికి వెళ్లి అక్కడఉన్న దీపాన్ని తీసుకుని ఒక బానిసకు ఇచ్చింది.

వాడు వాన్ని పట్టుకుపోయి మాంత్రికుడికి చూచి, "అమ్మగారు, ఈ దీపానికి కొత్త దీపం పట్టుకురమ్మన్నాడు!" అన్నాడు.

మాంత్రికుడు అద్భుతదీపాన్ని గుర్తించి పసికిపోసాగాడు.

"శంకారువడుతావెందుకు? ఈ దీపానికి కొత్తదీపం ఇవ్వవా?" అని అడిగాడు బానిస.

మాంత్రికుడు తన ఉద్రేకాన్ని నిగ్రహించుకుని, బానిస చేతిలో ఉన్న అద్భుత దీపాన్ని లాక్కుని, తన గంప చూపించి, "నీ యివ్వంపచ్చిన దీపం తీసుకో," అన్నాడు.

బానిసవాడు రాగిదీపం ఒకటి తీసుకుని విరగబడి సప్తతూ వెళ్లిపోయాడు.

ఈలోపల మాంత్రికుడు తన గంపనూ, అందులో మిగిలిన రాగిదీపాలనూ తనవెంట ఉన్న పిల్లల మూకమీద గిరవాటువేసి, అద్భుతదీపాన్ని పట్టుకుని ఒక నిర్జన ప్రదేశానికి వెళ్లి, అక్కడ దీపాన్ని దుద్దాడు. వెంటనే దీపంభూతం ప్రత్యక్షమై, "ఏమి సెలవు?" అని అడిగింది.

"అలాదీన భవనాన్ని ఉన్నపాకంగా మొర్రాకో చేర్చు. అలాగే నన్నుకూడా అ భవనంలోకి చేర్చు!" అన్నాడు మాంత్రికుడు.

అయిన కళ్లు మూసి కళ్లు తెరిచేసరికి అలాదీన భవనం, అందులో ఉండే సమస్త వస్తువులతోనూ, మొర్రాకోదేశంలో తోటల మధ్య ఉన్నది. మాంత్రికుడు అ భవనం లోపల ఉన్నాడు.

మర్నాడు ఉదయం రాజుగారు తన గది కిటికీనుంచి తన కూతురి ఇంటికేసి చూసి అక్కడ ఏమీ లేకపోవటం గమనించి నిర్ఘాంతపోయాడు. అలాదీన భవనం ఉండ వలసిన చోట వెకాలమైన మైదానం ఉన్నది; అందులో భవనం తాలూకు పునాదుల గోతులు మాత్రం ఉన్నాయి. భవనమేమో అదృశ్యమయింది.

"ఏమిటి ఆశ్చర్యం? ఏం జరిగింది?" అని రాజుగారు మధనపడుతున్న సమ

యంతో, ఆయనను సభకు తీసుకుపోవటానికి మంత్రి వచ్చాడు. రాజు ఆయనతో, "మంత్రి, అమ్మాయి ఇల్లు ఏమయింది?" అని అడిగాడు. రాజుగారికి మతి చలించిందనుకుని, "అదేం ప్రశ్న, మహారాజా?" అన్నాడు మంత్రి.

"అయితే నీకేమీ తెలియదా?" అన్నాడు రాజు మరింత ఆశ్చర్యంగా.

"నాకేమీ తెలియదు, మహారాజా," అన్నాడు మంత్రి ఆయోమయంగా.

"నువ్వు అలాదీన్ ఇంటిని చూతలేదన్నమాట. ఇప్పుడు చూడు," అన్నాడు రాజు, మంత్రిని కిటికీదగ్గరికి లాక్కుపోయి.

"మొరం, మొరం! అలాదీన్ భవనం మాయమయింది! ఆ అలాదీన్ మంత్రగాడని ఇప్పుడైనా ఒప్పుకుంటారా, మహారాజా?" అన్నాడు మంత్రి.

రాజు ఆగ్రహవేశంతో, "అ నీచుడు, ఆ మంత్రగాడు, ఆ వంచకుడెక్కడ? అలాదీన్ ఎక్కడ?" అన్నాడు.

"మహారాజా, ఆతను వెటకు వెళ్ళాడు. ఇవాళే తిరిగి రావాలి! నే సతనికి ఎదురు వెళ్లి ఆ భవనాన్ని ఏం చేశాడో తెలుసుకు రమ్మని కలవా?" అన్నాడు మంత్రి, తాను ఇంతకాలానికి అలాదీన్ మీద జయంసంపాదించినందుకు సంతోషిస్తూ.

"ఏమీ అవసరం లేదు. ఆ వెధవను చేతులూ కాళ్ళూ కట్టి నా దగ్గరికి ఈడ్చుకు రమ్మని సర్దారుకు చెప్పు." అన్నాడు రాజు.

మంత్రి రాజుజ్ఞాను సర్దారుకు తెలిపాడు. సర్దారు సూరుమంది భటులను వెంటబెట్టుకుని అలాదీన్‌ను ఎదురువెళ్ళాడు. నగర ద్వారం దాటి కొంతదూరం వెళ్ళేసరికి అలాదీన్ తగిలాడు. వెంటనే రాజభటులు అతన్ని చుట్టుముట్టారు.

సర్దారు అలాదీన్‌తో, "ఏలినవారు నన్ను కిమించాలి, నేను రాజుగారి నౌకరును, ఆయన ఆజ్ఞ పాలించి తిరాలి. తమరికి సంకెళ్లు వేసి ఈడ్చుకు రమ్మని రాజుగారు

నన్ను అజ్ఞాపించారు. మీకు ఎంతగానో రుణపడి ఉన్నాను. అందుచేత నన్ను మీరు కిమించాలి!" అన్నాడు.

అశ్రుర్యంతో అలాదీన్ కాస్సేపు ఏమీ అనలేకపోయాడు. చివరకతను, "నేను చేసిన అపచారమేమిటో రాజుగారు చెప్పారా? ఎందుకంటే నేను ఆయనకుగాని, ఆయన రాజ్యానికిగాని ఎట్టి ద్రోహమూ చేసి ఎరగను!" అన్నాడు.

"నాతో రాజుగారు ఏమీ చెప్పలేదు," అని సర్దారు జవాబిచ్చాడు.

"అయితే మీ విధి మీరు నిర్వహించండి!" అంటూ అలాదీన్ తన గుర్రం మీదినుంచి దిగాడు. సర్దారు అతని చేతులు కట్టేసి, అతని నడుముకు గొలుసు కట్టి చేత పట్టుకుని తన గుర్రంమీద సవారి చేస్తూ నగరానికి తిరిగివచ్చాడు.

సర్దారు, రాజభటులూ అలాదీన్‌ను కట్టి తెస్తూ నగరంలో ప్రవేశించగానే ఈ దృశ్యం పొరుల కంటబడింది. ఎందుకో రాజుగారు అలాదీన్‌ను శిరచ్ఛేదం చెయ్యబోతున్నారని వారు గ్రహించారు. వారికి అలాదీన్‌పై అంతులేని ప్రేమ. అందుచేత ప్రజలు కత్తులూ, బాకులూ, కర్రలూ, రాళ్ళూ వీసుకుని సర్దారు వెనకే నడవసాగారు. త్వరలోనే

ఈ గుంపు పండలసంఖ్య దాటి వేలసంఖ్యలో వడింది. కిలుకనానికి వారి ఉద్రేకం రెచ్చిపోసాగింది.

సూరుమంది భటులున్నప్పటికీ సర్దారు అలాదీన్‌ను రాజప్రాంగణంలోకి తీసుకు పోవటం ఎంతో కష్టసాధ్యమయింది. ప్రజలు అకలిగొన్న తేడెళ్లలాగా ఉన్నారు. అలా దీన్ లోపల ప్రవేశించగానే వారు భయం కరంగా అయిస్తూ, "అలాదీన్‌ను విడిపించాలి!" అని నినాదాలు చేయసాగారు.

రాజు చాలా కోపోద్రేకంలో ఉన్నాడు. అలాదీన్ తన ఎడటికి రాగానే అయన జరిగినదానికి సంబంధించి అడగటానికి మారుగా, "ఈ దుర్మార్గుడి తల వెంటనే తీసెయ్యండి!" అని భటులకు ఉత్తరువిచ్చాడు.

తలారి వచ్చి అలాదీన్ సంకెళ్లు విప్పి, అతని కళ్ళకు గంతు కట్టి, వధ్యస్థానానికి తీసుకుపోయి, "మోకరించి బైపడ్యానం చేసుకో!" అన్నాడు. కాని అతను కత్తిఎత్తి అలాదీన్ తల తెగవేసే లోపుగా బయటవున్న ప్రజలు ప్రహరీగోడ ఎక్కి లోపలికి దూక సాగారు. కొందరు రాజద్వారాన్ని వగలగొట్టే ప్రయత్నాలు సాగించారు.

రాజు తలారితే, "అగు!" అన్నాడు. అయన సర్దారుకేసి తిరిగి, "అలాదీన్ తల

తీసెయ్యటంలేదని ప్రజలతో చెప్పు," అన్నాడు. సర్దారు ప్రజలతో ఈ మాట చెప్పినమీదట ప్రజల ఆగ్రహం కొంత కాంతించింది. వారు ద్వారాన్ని వగలగొట్టే ప్రయత్నమూ, గోడలమీదికి పాకే యత్నమూ మానుకున్నారు.

అలాదీన్ కళ్లకు కట్టిన గంతులు విప్పారు. అతను లేచి నిలబడి గడ్డద స్వరంతో, "మహారాజా, నాకింత అవమానం ఎందుకు చేశారో సెలవిస్తారా? నావల్ల జరిగిన అపరాధమేమిటి?" అని అడిగాడు.

"ఏమి అపరాధం జరిగినదీ నీకు తెలియదేం? చూపిస్తాను, నావెంట రా?"

అంటూ రాజు అలాదీనను రాజభవనం వెనకవెళ్ళుకు తీసుకుపోయాడు. అక్కడ తన భవనం లేకపోవటం అలాదీన గమనించాడు. అతని కళ్ళు మసక అయిపోయాయి. అతని నోట మాట రాలేదు.

"సరేమే నీచుడా, నా కూతురు ఏ మయింది? నా ప్రాణానికి ప్రాణమైన కూతురు! నా ఏకైక పుత్రిక!" అన్నాడు రాజు అగ్రహంతే.

"మహారాజా, నే నేమీ యెరగను," అన్నాడు అలాదీన.

"విను, నీ దిక్కుమాలిన భవనం నా కక్కర్లేదు. కాని నా కూతురిని వెంటనే నాకు చూపకపోయావో నీ తల తీసేస్తాను!" అన్నాడు రాజు.

"మహారాజా, విధిని తప్పించుకో గలమా? నేను చెయ్యని తప్పుకు నా తల అర్పించవలసివుంటే అర్పించే తీరాలి. కాని నా బ్రతుమైన భార్యకొనం నేను వెతక

వలసి ఉంది. ఇందుకుగాను నాకు నలభై రోజులు గడువిప్పించండి!" అని అలాదీన మనవి చేసుకున్నాడు.

"గడువిచ్చాను, వెళ్ళు. కాని గడువు లోపల నా కూతురిని చూపలేకపోయావో, నువ్వెక్కడ ఉన్నా వట్టి తెప్పించి కిక్కిస్తాను. ఆ మాట జ్ఞాపకం ఉంచుకో!" అన్నాడు రాజు పుద్రేకంగా.

అలాదీన తల పంచుకుని బయటికి వెళ్ళాడు. అతనిప్పుడు గుర్తు వట్టేలాగ లేడు. దుఃఖంతో అతని రూపమే మారిపోయింది. అతను ఎదురుపడిన వారిని, "నా ఇల్లే మయింది? నా భార్య ఏమయింది?" అని అడగసాగాడు.

"రాజుగారి నిర్ణయమూలాన అలాదీన మతి కాస్తా పోయింది, పాపం!" అను కున్నారు ప్రజలు.

అలాదీన నేరుగా నగరం విడిచి వెళ్లి పోయాడు. —(ఇంకా ఉంది)

9

[అద్భుతదీపం వేటాయంతో కాటకుమార్ రైలు పెట్టాడు. అద్భుతమైన భవనంలో పోయగా తిమ్మన్న అలాడినాడు అమోఘుడూ కష్టకారం చాచించింది. అతను వెళ్ళు వెళ్ళిన ఏమయిందో మొరలో చూపితున్నాడు పప్పు అలాడిన వారూ కత్తి దీపం కాల్చి అద్భుత దీపాన్ని తీసుకుని, వాని సహాయంతో అలాడిన భవనాన్ని, రాజకుమార్తెనుకూడా తన దొరికి తీసుకుపోయాడు. రాజు అలాడినపై అగ్రహారం, తన కుమార్తెను నంబి రోజుం లోగా తప్ప చూపకపోతే తల తీయిస్తానన్నాడు. అలాడిన ఆ సగవం చివరిచిపోయాడు.]

అలాడిన వెళ్ళగా వెళ్ళగా ఒక నది వచ్చింది. దాన్నిచూచగానే అతనికి అందులో చూసి అత్యహత్య చేసుకుని తన కష్టాలు అంతం కావించుకోవాలనిపించింది. ఎందుకంటే తన భార్య పక్కర ఉన్నది అతనికి తెలియదు. అమోఘుడూ ఎలా వెతకటం?

అయితే మరుగిడుమే తన తవ్వ తెరిసి వచ్చింది. భగవంతుడు చేసిన నిర్ణయాలను గురించి చింతింపటానికి తనకు అది

కారంలేదని, అత్యహత్య మహాపాతకమని అతను జ్ఞాపకంలేసుకున్నాడు. దానితో అతని గుండెబరుపు తగ్గినట్లయింది.

అలాడిన అత్యహత్యప్రయత్నం మాని నదిలోకి దిగి, స్నానంచేసి, బోటు ఏడు తిని దిగింది. బోటులు చుట్టుకున్నాడు. అతను అమోఘుడూ తన వెలితుంగరాన్ని దుడ్డి సరికి ఉంగరంయూతం భయంకరాకారంతో ప్రత్యక్షమై, "ఏమి పెరిచు?" అని అడిగింది.

అలాదీన మొదట నిర్భాంతరాలు, తరవాత తెచ్చిపెట్టుకుని పరమానందంతో, "ఒక ఛాతమీ, నా భవదాస్త్రి, అందులో వున్న నా భార్యనూ తిరిగి నాకు చెప్పు!" అన్నాడు.

"దీరంధూతాస్త్రి ధిక్కరించి నేనా మని చెయ్యటం సాధ్యంకాదు, యజమాని!" అన్నది అంగరంభూతం.

"అలా అయితే కనిపించు నన్ను నా భార్య అంటే ఇందివద్దవైనా చిగిబెట్టు!" అన్నాడు అలాదీన.

అతని మాట అతనినోట వ్యంధగానే అంగరంభూతం అతన్ని ముఠాకొ తీసుకు పోయి అతని భవనంపక్కన దింపింది.

నేరగా అదేనమయానికి, ఏ చెప్పినా సైరే రించెప్పట్టుగా, ఒక దాసిని కిటికీ తెరిచి రాజు కుమార్తెతో, "అమ్మగారూ, ఈ సాయం కాలం ఎంతలో తొట ఎంత అందంగా ఉందో చూశారా?" అన్నది.

ఇంతలోనే దాసికి అలాదీన కనిపించాడు. అది గట్టిగా తేకపెట్టి, "అమ్మా, అయ్యో అయ్యోగారు!" అన్నది.

రాజకుమార్తె కిటికీవద్దకు వంగితుకు వచ్చింది. భార్యా భర్తలిద్దరూ ఒకరినొకరు చూసుకుని దిగ్భ్రమ చెందారు. రాజకుమార్తె తన అక్కర్లాన్ని అణుచుకుని, "త్వరగా

లోపలికి రండి! ఏమీ భయంలేదు. పాంత్రి కుడు ఎటో వెళ్ళాడు," అన్నది.

దాసిని వెళ్లి ఒక రహస్యద్వారం తెరిచింది. అలాదీన లోపలికి వచ్చి తన భార్యను అలింగనం చెసుకున్నాడు. అద్దరూ కాస్పిస్తూ అనందంతో కన్నీరు శార్చారు.

అలాదీన తన భార్యతో, "నేను చేలాడ కూనికి వెళ్లబప్పుడు నాగదిలో బల్లమీద ఒక రాగిచివం పెట్టాను, అది విమయించి? కనబడలేదు," అన్నాడు.

"అదే మన కొంప తీసింది. తప్పు పూర్తిగా నారికూడా కాదు," అంటూ రాజకుమార్తె బరిగిన సంగతి అంతా చెప్పి

చందమామ

"అక్కడికి వచ్చాక ఆ లొంగవెధవ నాకా దీపం శక్తి ఏమిటో చెప్పెళు. దాని శక్తి తోనే మన భవనాన్ని అక్కడికి తీసుకువచ్చి సట్టుకూడా చెప్పెళు," అన్నది.

"అ మూర్ఖుడికి నీతో ఏం పని?" అని అడిగాడు అలాదీన్.

"రోజూ రాతగిరికి వచ్చి నా మనస్సు తవ్వైపు తిప్పలానికి ప్రయత్నిస్తాడు. అందుకుగాను నాతో చాలా విషయాలు చెప్పెళు. మా నాన్న దీ తం తియ్యందాదని చెప్పెళు. మీ తండ్రి ముస్తఫా అనే ఒక పెద దర్జీవాదనీ, తన దయవిల్లినే ముచ్చి ఇంతవాడి వయోవనీ చెప్పెళు. వాడు ఎంతసేపు

మాట్లాడినా నేను తెల్లంకొట్టిన రాయిలాగా ఉండిపోతున్నాను. అందుచేత నాకు మోహం వేళ్లాడేసుకుని వెళ్లిపోతున్నాడు. కాని వాడు నన్నెక్కడ చలాత్కరిస్తాడో అని భయపడి చస్తున్నాను. ఇంతలోనే దేవుడి దయవల్ల ముచ్చి వచ్చేళు!" అన్నది రాజకుమార్తె.

అలాదీన్ తన అడిగింది, "అయితే వాడా దీపాన్ని ఎక్కడ దాస్తాడో నీకు తెలుసా?" అని అడిగాడు.

"వాడు దాన్ని ఎక్కడా వాయడు. చొక్కాలోపల కట్టుకు తిరుగుతాడు." అన్నది రాజకుమార్తె.

"మరి మంచిది. నువ్వు కాస్తోపు
అవతరికి వెళ్లు!" అన్నాడు అలాదీన్. రాజు
కుమార్తె అవతరికి వెళ్లగానే అతను తన
అంగరాస్తి దుడ్డాడు. అంగరంభూతం
ప్రత్యక్షమై, "ఏమి సరివు?" అన్నది.

"నీకు మాత్రమే విషయమేమిట తెలుసు?"
అని అలాదీన్ భూకాస్తా అడిగాడు.

"ఓ, దాదా తెలుసు!" అన్నది భూతం.

"అయితే, ఏనుగునుకూడా కిలుంలో
పెడగొట్టగల కాదికూటం పెట్టుకురా!"
అన్నాడు అలాదీన్.

భూతం అదృశ్యమై ఒక క్షణంలో ఒక
పాట్లం తెచ్చి అలాదీన్ కు ఇచ్చింది.

భూకాస్తా పంపిన అలాదీన్ తన భార్యను
విడిచాడు. అమె చేతికి పాట్లం ఇచ్చి,
మాంత్రికుడు వచ్చినప్పుడామె ఏమి
చెయ్యాలి వివరంగా చెప్పాడు. తరవాత
అతను ఒక అలమారులో దూరి
దాక్కున్నాడు.

అలాదీన్ తనపై పెట్టిన మని రాజు
కుమార్తెకు ఎంతమాత్రమూ ఇష్టంలేదు.
అయినా అతని అబ్బుప్రకారం అమె తన
దాసీలను విడిచి తన జాట్లు దువ్వించుకుని,
అందంగా ముడి వెయ్యించుకున్నది. తన
చిరి లన్నిటిలోకి అందమైన చిరె కట్టుకుని
రత్నాల వర్షాణం పెట్టుకున్నది. తన మెడకు

మిత్రులు చేసి చుట్టుకున్నవ్. కాళ్ళకూ, చేతులకూ రత్నాభరణాలు పెట్టుకున్నది. ఏడు రకాల అత్తదులు పూసుకుని దైవతా స్త్రీలాగా తయారై మోత్రకుడి రాకకు ఎదురుచూస్తూ పొంపతూరికాతల్పుంపై వేసుకున్నది.

మామూలు వెళ్ళకు మోత్రకుడు వచ్చాడు. రాజకుమార్తె లేచి చిరునవ్వు నవ్వుతూ ఎదురువెళ్ళి, వచ్చి కూచోమని అహ్వానించింది. మోత్రకుడు అనందాశ్చర్యంతో ఒక అననంమీద కూచున్నాడు.

"నాలో మార్పు మీకు అశ్చర్యం కలిగించిందేమిట? కాని, చనిపోయిన భర్తానం

నంకెవ్వాళ్ళు ఏకవసు? నాకు అనందం కావాలి. నేనెన్నడూ కష్టాలు ఎరిగినవాన్ని కాదు. మనసు కష్టపెట్టుకుంటే పోయిన వారు వస్తారుగనకవా!...నా తెలివి తెల్ల వారా! కమిర్లలో పదిమీకు తాగదానికెప్పుటం కూడా మరిచాను!" అంటూ రాజకుమార్తె ఒక బల్లపళ్ళకు వెళ్ళి, మోత్రకుడికి విప్ప పెట్టె నిలబడి ఒక గ్లాసులో విడిచివేసి, పిర్చుతు పోచి మోత్రకుడికి చాపిచేత అప్పించింది.

"ని చిరునవ్వులో ఉన్న మాదుర్యంతో పోలిస్తే ఈ పిర్చుతు తివి ఏపాది?" అంటూ మోత్రకుడు పిర్చుతు తాగేసి, మరుక్షణం చుంగబాగా తివాసిస్తే విడిచుకు పదిపోయాడు.

మోత్రకుడు పదిపోయిన చప్పరు చిస గాజే అలాదీన తాను చాగితిన్న చోటునుంచి నియమికి వచ్చాడు. మోత్రకుడి ప్రాణాలు పోయినట్లు రూఢి చేసుకుని, అయిన చొక్కాలో పరిసుంచి అయ్యతదీపాన్ని పైకి తీశాడు. తరవాత అతను తన భార్యను అపతరికి పంపి, దీపాన్ని దుడ్తాడు. భూతం ప్రత్యక్షమై, "ఏమి కలవ్వు?" అని అడిగింది. "ఈ భవనాన్ని ఉన్నపాళంగా యథాస్థానానికి చేర్చు!" అన్నాడు అలాదీన్.

మరిగిన అలాదీన్ భవనం యథా స్థానం చేరుకున్నది. అలాదీన్ రాజు కుమార్తెను ఎరిచి, "మనం మళ్ళీ ఇంటికి వచ్చేకాం. కానీ, ఈ రాత్రివేళ మీ నాన్నను చూడటం అంత బాగుండదు. రేపు చూద్దాం!" అన్నాడు.

ఎడవాటు నలిగినాక ఆ భార్యభర్తలు నిద్రాపోతారు ఎసిర్జీందారు. ఇప్పుడు వారిద్దరూ ముఖంగా తోజనం చేసి నిశ్చింతగా నిద్రపోయారు.

మర్నాడు తెల్లవారింది. తెల్లవాడుతూనే తన కూతురికోసం ఒక శోకం పెట్టటం రాజు గారికి అలవాటు. ఆయన కిటికీలోనుంచి బయటకి చూసేసరికల్లా అలాదీన్ భవనం యథాస్థానంలో కనిపించింది.

ఆయన సంతోషంతో విచ్చివాడులాగా అందరూ పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి అలాదీన్ భవనాన్ని చేతై తాకి చూశాడు. అది ప్రమోదాదు. భవనం చెరిగి గట్టిగానే తగిలింది. ఆయన పెట్టుమీదుగా చూసుతూ వెళ్ళి అలాదీన్, తన కూతురూ ఉన్న చోటు చేరుకుని, తన కూతుర్ని ప్రేమతో కొగలించుకుని అసెందవాప్పలు రాలాడు.

"అమ్మా, నిన్ను మళ్ళీ ఎప్పుడలాగా చూస్తాననుకోలేదు. పైకి కనిపించకపోయినా

మళ్ళీ చాలా యమయాతన అనుభవించి ఉండాలి. నన్ను విడిచి ఒక్క కిణం ఉండ లేవుగదా! ఏం జరిగిందో వివరంగా చెప్పు!" అన్నాడాయన తన కుమార్తెకే.

రాజకుమార్తె విచిగినదంతా చెప్పి, "తప్ప నిజంగా నాది. నాది కానివస్తువు మరొకరికి ఎందుకివ్వాలి?" అన్నది.

తరువాత అలాదీన్ రాజుగారికి మార్గం నుండి తిప్పి చూసి, "ఇదుగో, మా కష్టా లన్నిటికీ కారకుడు! విడు సరకంలో తప్పక అనుభవిస్తాడు!" అన్నాడు.

కాబాగాయ అలాదీన్ నిర్భయ అని గ్రహించి అతన్ని కొగలించుకుని, "నాయనా, నివట్ట

కవీశ్వరంగా ప్రసిద్ధులవడమిది నీ మనసుకు శక్తి పెట్టుకోకు. నాకు మా అమ్మాయి అంటే అంత ప్రాణం! ఆ విషయం ఇతరులు గ్రహించినా గ్రహించకపోయినా నువ్వు గ్రహించాలి, దానికోసం నేను రాజ్యమైనా ఇచ్చిస్తాననుకో!" అన్నాడు.

"మీ తప్పేమీ లేదులేండి, నామూలానే మీ కుమార్తె పోయిందనుకున్నారు. ఒక వెదంగా అది వెలుమేకూడానూ, ఎందుచేతనంటే మౌనమేమీ అద్భుతమేమీ మీద కన్నువేసే తిరుగుతావనీ, ఏదో 'మాయా' వాయం చేసి దానిని ముగ్రహించుతావనీ నేను వేషంధరిగానే ఈదాం అని తగు జాగ్రత్త వహిస్తున్నాం. నా తర్జిత అంకా తిరుమడిగా మీకు వెలుతాను. ఆవృక్షగానే ఈ మౌనమిది దుర్భారం మీకు తోడవడమిది." అన్నాడు అలాచిన్.

"మొందు ఈ దుర్భారమిది శివాన్ని వదిలిండుకో!" అన్నాడు రాజా, అలాచిన్ తన

సేవకులను పిలిచి, "ఈ శివాన్ని చిడతల పోగుపైత పెట్టి దహించి, బూరిదమే మునుకు చెయ్యటలో వెయిందండి!" అని వారికి ఉత్తరువిచ్చాడు.

ఈ వార్తలు వగరంలో తెలిశాయి. అలాచిన్ కిమంగా రాజకుమార్తెతో తిరిగివచ్చి నందుకు ప్రణామం చేశాడని తెలియంది. మౌనమిది దహనంపూర్వకాన్ని వెతుకగా చూడటానికి వారు గుంపులు గుంపులుగా వచ్చారు.

రాజుగారు వగరమంతటా ఉత్సవాలు జరపమని చాటింపు వెయిందారు. కైఫీ లందరినీ పిలిచిపెట్టారు. పేదలకు దాన భర్తాలు చేశారు. ఆ రాత్రి రెండు భవనాల లోనూ పీసాలు అలంకరించి వైభవంగా వాణాదించా ఇచ్చారు.

మళ్ళీ అలాచిన్ శక్తిని గట్టెక్కాయి. అతను తన భార్యతోనూ, పృథ్వీరాజునీ తల్లి తోనూ సుఖంగా జీవించసాగాడు.

—(ముగింపు ఏదీ సందేహం)

10

[రాజకుమారి అష్టాశంకర్ల అద్భుతదీపాన్ని కోల్పోయిన అలాదీన్ తన ఉంగరంలోని మాతం నీటియంతో, మొర్రాకోలో ఉన్న తన భార్యను చేరుకుని, మాయాపాయంచేత మాంత్రికుణ్ణి పాతమార్చి, తన భార్యనూ, భవనాన్ని తెచ్చుకుని, తిరిగి రాజాగారి మన్ననలకు పాత్రుడై ముఖంగా ఉంటున్నాడు. అతని కష్టాలన్నీ గట్టెక్కినట్టి కవచిద్దాయి. కాని—]

కొద్దిమాసాలు గడిచాయి. ఒక పెద్ద దర్బీ వాడి కొడుకుగా జీవితం ప్రారంభించిన అలాదీన్ మహారాజులకుకూడా లేని వైభోగాలతో తులతూగుతూ, తన భార్యతోనూ, తల్లితోనూ ముఖంగా కాలం గడుపుతున్నాడు. ఒకనాడతను తన భవనంలోని నృసింహాల గవాక్షంవద్ద నిలబడి తోటను చూస్తూన్నసమయంలో అతని భార్య వచ్చి అతని చెంత నిలబడి, "భగవంతుడి అనుగ్రహంవల్ల మనకే లోటు లేదుగాని, మనకు పిల్లలు కలిగే జాడలేమీ లేకపోవటం నన్ను బాధిస్తున్నది. ఈ సగరానికి ఏత్కా అనే ఒక యోగిని వచ్చివున్నదట. ఆయి తాకితే ఎంతటి గొడ్డాల్లకూ పిల్లలు పుడుతారట. ఆయిను ఒకసారి మన ఇంటికి పిలిపిస్తామా?" అని అడిగింది. అలాదీన్ ఇందుకు సమ్మతించటమేగాక, ఆ యోగినిని తన ఇంటికి తీసుకురావటానికి నలుగురు బానిసలనుకూడా పంపాడు. యోగిని వచ్చించి, ఆయి ముఖం కప్పుకుని

వున్నది. ఆమె మెడలో మూడుపేటల
దుప్రాశిమాలలున్నాయి.

రాజకుమార్తె యోగినిని ఎదురుచెల్లి
నమస్కారం చేసింది. యోగిని ఆమెను
అశిర్యదించింది. రాజకుమార్తె ఆమెను
సగౌరవంగా కూచోబెట్టి, "అమ్మా, మీ
అశిర్యదం తీరికే పోదు. ఎందుకంటే మీ
వంట భక్తుల మాటలు భగవంతుడు ఆల
కిస్తాడు. నాకొక్క చిన్న శరీరక వున్నది.
నాకు పిల్లలు కావాలి. అందుకోసం నేనేం
చెయ్యాలో నెలవియ్యండి. ఎమిచెయ్యటాని
కైనా నేను సిద్ధంగానే వున్నాను. నాకి
ఉపకారం చేశారంటే మీకు ఎన్నో బహు

మానలిస్తాను. ఇలాంటి చాటకే మీకు ఏమీ
నిమిత్తం లేదని నేనెరుగుదును. నేనిచ్చే
బహుమానాలు ఒకవేళ మీకు వనికరాకపోతే
మీ అదరానికి పాత్రులైన పేదపాదల శిష్య
వచ్చు." అన్నది.

రాజకుమార్తె ఈవిధంగా మూట్లాడు
తుంటే యోగిని కళ్లలోకి ఒక వికృతమైన
కాంతి వచ్చింది. ఆమె ముఖం ఖిచ్చరిం
చింది. ఆమె శరీరంలో ఏదో ఒక అనందం
ఉలికిపస్తున్నట్లుగా కనబడింది. ఆమె నేడు
విచ్చి ఏమీ అనకుండా, తన చెతులను రాజ
కుమార్తె నెత్తినపెట్టి, ప్రార్థన చేస్తున్నదాని
లాగా గొణిగింది. అతరవాత ఆమె, "రాజ
కుమారి, భగవంతుడి దయపిల్ల నీవు నీల్లల
తల్లివి కావటానికి ఒక ఉపాయం తోచింది
గాని, దాన్ని అచరించటం నీకు అసంభవ
మనుకుంటాను," అన్నది.

రాజకుమార్తె యోగిని కళ్లపైబడి,
"తల్లీ, నావల్ల అయిన అలాదీనకు అపాద్య
మంటూ ఏమీలేదు. నేను వించెయ్యాలో
చెప్పండి. లేకపోతే మీ పాదాలద్గ్గిరే నా
ప్రాణాలు కాస్తా పోతాయి" అన్నది.

యోగిని ఒకవేలు ఎత్తిపెట్టి, "అమ్మాయి,
నీకు పిల్లలు కలగాలంటే అందుకు ఒకటే
మార్గం వున్నది. కాకనన్ వర్వతశిఖరాలలో

వుండే గండభేరుండ పక్షియొక్క గుడ్డును తెచ్చి మీ ఋతుజులో వేలగట్టించు, దాని కేసి రోజు చూస్తూపద్యావంటు నీకు తప్పక గర్భం నిలిచి పిల్లలు కలుగుతారు. ఇదే నా సలహా!" అన్నది.

"తల్లీ, నాకు గండభేరుండపక్షి ఏమిటా, దాని గుడ్డేమిటా తెలియదు. కాని అటు వంటది ప్రపంచంలో ఎక్కడ వున్నా దాన్ని నా భర్త తప్పక తీసుకురాగలడని నా నమ్మకం. అయిన ఎన్నో అద్భుతాలు చేయ గలడు," అన్నది రాజకుమార్తె.

యోగిని వెళ్లిపోవటానికి లేచింది. ఆ పూటకు తన ఆతిథ్యం స్వీకరించమని రాజ కుమార్తె ఆమెను ప్రారేయవడింది. కాని యోగిని వినక, "ఇంకా ఎందరో ఆభాగ్యులు నాకోసం వేచివున్నారు. వారి కోరికలు నెర వేర్చాలి, వారి కష్టాలు తొలగించాలి. కాని దైవానుగ్రహం వుంటే రేపు మళ్లీ కనిపించి నీ క్షమనమాదారాలు తెలుసుకుంటాను!" అని తొందరగా వెళ్లిపోయింది.

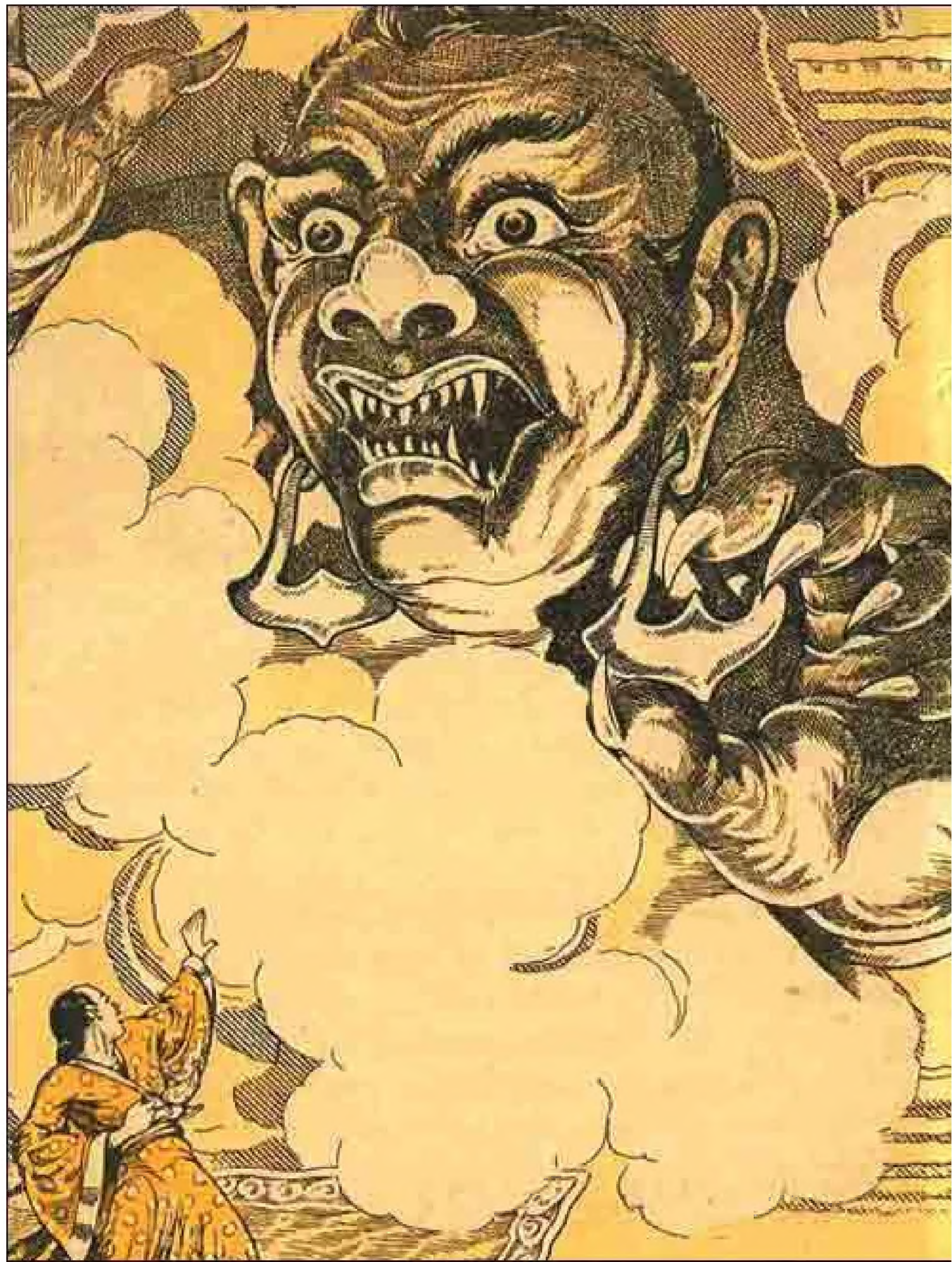
ఆమె వెళ్లిపోయిన కొంతసేపటికి ఆలా దీన్ తిరిగివచ్చి తన భార్యమయఖాన విచార చ్చాయ లుండటం గమనించి, "ఏం జరిగింది? ఎందుకు ఆలా విచారంగా వున్నావు?" అని ఆత్రంగా అడిగాడు.

"కాకననే పర్వతాలమీదినుంచి గండ భేరుండపక్షి గుడ్డు వెంటనే తెప్పించండి. లేకపోతే నా ప్రాణాలు నిలవవు," అన్నది రాజకుమార్తె.

ఆలాదీన్ నవ్వుతూ, "వెర్రిదానా, నీ ప్రాణాలు అంత సులువుగా నిలిచేట్టుయితే సువు అదుర్దాపడవలసిన అవసరంలేదు. ఆ గుడ్డు ఇప్పుడే తెప్పిస్తాను. కాని దానితో ఏంచెయ్యబోతున్నావు?" అని అడిగాడు.

"దాన్ని మన ఋతుజులోపల వెళ్లాడ గట్టిరోజు దానికేని చూస్తూండమని యోగిని చెప్పింది. అలా చేస్తే పిల్లలు పుడతారట," అన్నది రాజకుమార్తె.

"నలే, దాన్ని ఇప్పుడే తెప్పిస్తాను!"
అన్నాడు అలాదీన్.

అతను తన గదిలోకి వెళ్లి అద్భుతదీపాన్ని
పైకితీసి, దువ్వాడు. భూతం ప్రత్యక్షమై,
"ఎమిసెలవు?" అన్నది.

"కాకనన్దర్యత శిఖరాలపైన వుండే
గండభేరుండపక్షి గుడ్డు వెంటనే కావాలి,
తీసుకురా!" అన్నాడు అలాదీన్.

ఈ మాటలు అలాదీన్ నోటినుంచి వెలు
వడ్డాయీ లేదో, దీపంభూతం శివం ఎత్తి
నట్టు కనిపించిపోతూ, భవనమంతా ధద్దరిల్లే
టట్టుగా ఒక పెద్ద బొబ్బిపెట్టి, "మూర్ఖుడా!
వరమనీచుడా! ఎమిటి నువ్వనేది? మా
భూతాలకు రాజైన గండభేరుండ పక్షి సంతా
నాన్ని తీసుకురమ్మంటావురా? ఉంగరం
రకిస్తూ వుండకపోతే ఈపాటికి నిన్ను భస్మ
పటలం చేసివుండును," అని ఆరిచింది.

అలాదీన్ కంగారుపడ్డాడు. "భూతమా,
నాపైన ఆగ్రహించకు. నిన్నీవని చెయ్య
మన్నది నాకోసం కాదు, నా భార్యకోసం.
ఒక గొప్ప సిద్ధురాలు చెప్పగా నా భార్య
సంతానాభిలాషతో ఈ కోరిక కోరింది. అందు
చేక మాపై ఆగ్రహించకు," అన్నాడు.

వెంటనే భూతం శాంతించి, "ఓ అలా
దీన్, ఇది నీ కోరిక కాకపోవటం మంచి

దయింది. ఈ ఆలోచన మరొక నీచుడిది.
లేకపోయినట్లయితే నువ్వు, నీ భార్య, నీ
భవనమూ సర్వనాశనమై ఉండవలసిందే.
నువ్వు సిద్ధురాలని చెప్పి మనిషి మరెవరో
కాదు, మొర్రాకో మాంత్రికుడి తమ్ముడు.
చూడటానికి మూడు మూర్తులా అన్నలాగే
ఉంటాడు. దుర్మార్గంలో అన్నకు ఎమి
తీసిపోడు. తన అన్న నీ చేతిలో చచ్చాడని
తెలిసి, నీపై వగ తీర్చుకునేటందుకు వాడు
మొర్రాకో నుంచి వచ్చి, ఈ ఎత్తు చేశాడు.
ఈ రహస్యం నీకు చెప్పేశాను గనక నువ్వు
వాడి విషయంలో సావధానుడవై ఉండు!"
అని చెప్పి, అంతర్ధానమయింది.

అలాదీన్ మండివడ్డాడు. అతను తన భార్య వద్దకు తిరిగివెళ్లి, "గండభేరుండవకి గుడ్డును తెప్పించేలోపుగా ఆ యోగిని చెప్పి దేమిటో నేను స్వయంగా వినటం చాలా అవసరం. అందుచేత ఆమెను ఇంకొకసారి పిలిపిస్తావా? ఆమె వచ్చేసరికి నేను తెరల వెనక దాగి ఉంటాను. ఆ గుడ్డుతో ఏం చెయ్యాలో మరొకసారి ఆమెచేత చెప్పించు. అవిడ మొదట చెప్పిన విషయాలు మరిచి పోయానని చెప్పు," అన్నాడు.

రాజకుమార్తె అలాగేనని యోగినికోసం కబురుపంపింది. యోగిని వచ్చింది. ఆమె రాజకుమార్తెను సమీపించే సమయంలో అలాదీన్ తెరవెనకనుంచి ఆ కవటయోగిని పైకి ఒక్క దూకు దూకి, తన కత్తితో ఆ మాయావి తల కిందపడగొట్టాడు.

"అయ్యో, అన్యాయంగా యోగినిని చంపి, ఎంత పాపకార్యం చేశారు!" అని రాజకుమార్తె అవేశంతో అన్నది.

అలాదీన్ చిరునవ్వు నవ్వి, తెగి పడి పోయిన యోగిని తలమీదినుంచి ముసుగు తొలగించాడు. ఆ ముఖాన గడ్డాలూ, మీసాలూ ఉండటం చూసి రాజకుమార్తె ఆశ్చర్యపడింది, భయపడిందికూడా.

అలాదీన్ ఈ మాయయోగినిని గురించి వివరంగా చెప్పి, "భగవంతుడు మనపట్ల దయగా ఉండబట్టే ఈ అఖరు శత్రువును కూడా పదిలించుకోగలిగాం. ఇక మనం ఎవరికీ భయపడవలసిన అవసరం లేదు. ఇంతటితో మన కష్టాలు నిజంగా తీరిపోయి నట్టే!" అన్నాడు.

ఆతరవాత అలాదీన్ కు చాలామంది పిల్లలు కలిగారు.

ముసలిదైపోయిన అలాదీన్ తల్లి ఎంతో మంది మనమలనూ, మనమరాళ్లనూ ఎత్తు కున్నది. వారంతా చాలా శాలంపాటు సుఖంగా జీవితం వెళ్లబుచ్చారు.

—[అయిపోయింది]

